

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR:  
**ION S. CODREANU**  
Avocat

DIRECTOR:  
**I. GR. PERIȚEANU**  
Avocat, fost Ministru

PRIM REDACTOR:  
**ALEXANDRU VELESCU**  
Doctor în Drept, Avocat

## COMITETUL DE REDACȚIE:

**Traian Alexandrescu**, fost decan al Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosef G. Cohen** Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **Gr. Condurafu**, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Dem. I. Dobrescu**, Primarul General al Capitalei; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **Eugen Petit**, Consilier la Inalta Curte de Casație; **G. Petrovici**, Prodecen al Baroului Ilfov; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-lași**, fost Ministru Avocat; **Hariton Udrea**, Judecător Trib. Ilfov; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar.

## SECRETARI DE REDACȚIE:

**E. C. Decusară** Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticeii Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat

## S U M A R

— *Observațiuni asupra ultimului proiect de Cod Penal* (urmare), de Vintilă Dongoroz.

— *Pentru examenul de magistrați*, de Iancu Georgescu.

### JURISPRUDENȚE:

— Inalta Curte de Casație și Justiție S. Unite: *Casa Generală de Pensii cu Fertruda Col. Russo-Crușescu*, (Pensiuni. Colonel demisionat din armată având vârsta de 55 ani. Insciere la pensie. Căsătorit ca pensionar. Conviețuire cu soția, peste 12 ani. Decesul soțului. Soția n'are drept la pensie);

— *Idem s. II: Elena Pastia cu Eufrosina Lupașcu și a.* (Executare silită. Contestație. Recurs. Interpretarea art. 530 proc. civ. Cerere de suspendare a judecării contestației. Respingere. Interpretarea art. 530 proc. civ. Cerere de suspendare a judecării contestației. Respingere. Interpretarea art. 1 din legea pentru suspendarea executărilor silite din 1932), cu o *Notă* de d. avocat Em. Dan.

— Trib. Ilfov s. IV: *Nicolae G. Mihail cu Ministerul Domeniilor* (Amenzi prevăzute de Legea valorificării cerealelor. Caracterul lor fiscal. Acte și fapte juridice. Hotărâri judecătorești ce poartă asupra lor. Sunt declarative de drepturi. Ce lege se aplică faptelor juridice?).

## OBSERVAȚIUNI

### ASUPRA

## ULTIMULUI PROIECT DE COD PENAL

Intr'un articol precedent (1) ne-am ocupat de latura formală a ultimului Proiect de Cod Penal Român. In articolul de față vom formula — după cum am promis — câteva observațiuni privind însăși substanța (fondul) dispozițiilor din proiect.

Și timpul și spațiul nu ne îngăduiesc să extindem aceste observațiuni asupra întregului proiect și să ne oprim la fiecare dispozițiune în parte; vom folosi deci acelaș procedeu ca și în articolul precedent, ocupându-ne de partea generală și relevând numai acele imperfecțiuni cari trebuiesc să

fie socotite ca atari, în chiar cadrul principiilor adoptate de proiect. Nu vom propune așa dar nici alte principii, nici alte sisteme; aceasta am făcut-o pe larg altădată (in propunerile *de lege ferenda* formulate la tot pasul în *Tratatul Tanoviceanu* și în *Observațiunile asupra proiectului din 1928*), deci nu mai revenim asupra chestiunilor de principii, mai ales că am avut satisfacția de a constata că în bună parte părerile noastre au fost ținute în seamă.

Iată acum observațiuni privind latura substanțială:

a) Dispozițiunea din art. 1 nu corespunde titlaturii, fiindcă în ea se vorbește de *timpul săvârșirii infracțiunii*, deci aparține „*Aplicării legii penale în timp*”. Dacă art. 1 se menține, el nu trebuie să proclame altceva decât că: nu există infracțiune și nu există pedeapsă fără un text de lege, atât și nimic mai mult. Chestia cu momentul săvârșirii infracțiunii trebuie trecută în art. 2.

b) In art. 2 se prevede că pedeapsa și toate celelalte consecințe ale unei condamnățiuni încetează dacă legea nouă nu mai incriminează fapta pentru care se pronunțase condamnarea. Nu se spune nimic însă de ipoteza când legea nouă prevede pentru aceeași faptă o pedeapsă de un grad sau de o durată mai mică. De ex.: cineva este condamnat 15 ani muncă silnică sub legea veche, iar legea nouă prevede pentru aceeaș faptă maximum 12 ani muncă silnică sau prevede temnița grea; va continua condamnatul sub imperiul legii noi să execute o pedeapsă găsită exagerată de legea nouă? Proiectul putea să adopte sistemul că pedepsele odată pronunțate rămân bine pronunțate (intangibilitatea lucrului judecat); dar atunci trebuia să aplice acelaș sistem și în cazul pedepselor definitiv pronunțate sub legea veche pentru fapte nepedepsite de legea nouă. Era o consecvență. Dar a adopta un sistem pentru cazul când pedeapsa e-

1) *Curierul Judiciar*, 1934, nr. 18 pag. 273.

abolită complet și un alt sistem pentru cazul când pedeapsa este numai redusă, înseamnă a nu avea nici un principiu directiv. Credem deci că față cu dispozițiunile art. 2, cari înlătură sistemul perimat al intangibilității lucrului judecat, se impune adăugarea unui aliniat în care să se arate că atunci când legea nouă prevede pentru o infracțiune o pedeapsă de un grad sau de o durată inferioară celei prevăzute de legea veche, se consideră de plin drept (*ope legis*) comutate sau reduse până la maximumul noii pedepse condamnățiunile rămase definitive sub vechea lege (bine înțeles reducerea va avea loc numai dacă pedeapsa pronunțată depășește maximumul pedepsei din legea nouă).

Acelaș lucru pentru cazul când legea nouă modifică regimul pedepsei.

c) La art. 6 al. 1 se spune: orice infracțiune săvârșită în România se pedepsește după dispozițiunile legii penale române. Legea penală nu implică însă numai *pedepsire*, ci poate da loc și la alte consecințe. De aceia credem că trebuie să se adopte redacțiunea din alin. 2 în sensul ca să se vorbească de aplicarea legii nu de *pedepsire*; deci „Infracțiunea săvârșită pe teritoriul României atrage aplicarea legii penale române”, sau „Legea penală română se aplică oricărei infracțiuni săvârșite pe... etc.”.

d) Toată materia privind infracțiunile săvârșite în străinătate (art. 8—11) este confuz disciplinată în trei secțiuni, atunci când ar fi fost suficientă o singură secțiune.

De pildă în art. 8 alin. 1 se amestecă condițiunile de *pedepsibilitate* (dacă fapta este incriminată de legile ambelor țări) cu condițiunile de *urmărire* (dacă românul s'a întors în țară) ceea ce desigur e o greșală, fiindcă condițiunile de urmărire trebuiesc să fie prevăzute separat.

În alin. 3 din art. 8 se spune că atunci când pedeapsa din legea străină e mai ușoară și ea nu există și în legea română, judecătorul o va transforma, etc. Mai întâi nu este vorba de o transformare, ci de găsirea unei pedepse echivalente, iar în al doilea rând această zisă transformare nu are loc numai când pedeapsa din legea străină e mai ușoară, ci în toate cazurile, fiindcă întâi fac transformarea și apoi pot să-mi dau seama dacă în urma transformării am o pedeapsă mai ușoară sau mai grea.

La art. 9 se spune că străinilor domiciliați în România li se aplică legea română pentru infracțiunile săvârșite în străinătate „dacă nu sunt supuși nici unei țări”; dar dacă sunt! înseamnă că rămân în afara legii penale române?! De ce? Noi știm că din miment ce se are în vedere *elementul domiciliului*, nu mai interesează chestia *supușeniei*.

La art. 10 se prevede că oricine săvârșește în străinătate anumite infracțiuni contra intereselor României, deci și străinii nedomiciliați în Româ-

nia, pot fi judecați în România *chiar în lipsă*. Înțelegem această judecare în lipsă pentru români și străinii domiciliați în România, dar pentru *străinii nedomiciliați* o atare judecată este fără precedent și fără justificare.

Dar pentru a simplifica observațiunile noastre credem că e mai bine să indicăm cum ar trebui disciplinată materia infracțiunilor săvârșite în străinătate. Facem aceasta în nota de mai jos (2).

## (2) SECȚIUNEA II

### Infracțiuni săvârșite în străinătate

Art. 8. — Legea penală română se aplică cetățeanului român pentru infracțiunile calificate crime sau delict săvârșite de el ca autor, instigator sau complice în afară de teritoriul României, dacă acele infracțiuni sunt incriminate și de legea română și de legea țării unde au fost săvârșite.

Condițiunea dublei incriminări nu se cere în următoarele cazuri :

a) Când infracțiunea calificată crimă de legea română a fost săvârșită pe un teritoriu care nu este supus vreunei suveranități;

b) Când infracțiunea săvârșită în străinătate este: o crimă în contra siguranței Statului, un delict de falsificare a monetelor metalice române sau a biletelor de bancă române, sau o contrafacere a sigiliilor Statului ori ale autorităților române, a timbrelor sau mărcilor naționale, precum și orice crimă sau delict contra unui cetățean român;

c) Când infracțiunea săvârșită în străinătate este: Falsificarea de monede metalice, moneda hârtie, efecte publice ori bilete de bancă străine; Trafic internațional cu femei sau copii; Intrebuintarea cu intențiune a oricăror mijloace în stare a produce pericol comun (terorism); Trafic de publicațiuni obscene (pornografia); Abandonul de familie; Participarea la acte comise în scopul de a pune în stare de sclavie o persoană; Pirateria; Orice alte infracțiuni prevăzute de legea română, pentru care România s'a obligat prin convențiuni internaționale.

În cazurile în cari se cere condițiunea dublei incriminări, dacă pedepsele din cele două legi sunt deosebite se aplică pedeapsa mai ușoară.

Dacă pedeapsa prevăzută de legea străină nu există în legea română se va considera ca pedeapsă echivalentă aceia dintre pedepsele legii române care i-ar corespunde ca natură și durată.

Art. 9. — Cetățeanul român nu poate fi urmărit pentru infracțiunile săvârșite în străinătate decât numai dacă se găsește în țară sau dacă s'a obținut extradarea sa.

Cu toate acestea pentru infracțiunile arătate l lit. b din articolul precedent, urmărirea și judecata se pot face și în lipsă.

Urmărirea nu poate avea loc deasemeni pentru acele infracțiuni, cari, după legea străină sunt supuse unei plângeri prealabile și când o atare plângere nu s'a produs sau a fost retrasă în mod legal.

Art. 10. — Cetățeanul român nu poate fi pedepsit, iar urmărirea va înceta, dacă dovedește că pentru infracțiunea săvârșită în străinătate a fost amestiat, sau definitiv judecat, iar în caz de condamnare că a executat pedeapsa sau că acea pedeapsă s'a stins în condițiunile prevăzute de legea țării unde s'a pronunțat condamnarea.

Când pedeapsa pronunțată în străinătate nu s'a stins, partea ce se va fi executat din acea pedeapsă se va deduce din pedeapsa ce se va pronunța de instanțele române.

Cetățeanul român condamnat în lipsă conform art. 9 alin. 2, dacă este prins pe teritoriul român sau dacă se obține

Dispozițiunea din alin. 2 al art. 9 e rău plasată, ea trebuie mutată în art. 6.

Dispozițiunea din art. 15 trebuie mutată după art. 11, ea va forma art. 12 în Capitolul II. Secțiunea II, astfel cum am sistematizat-o noi în nota de mai jos. Se vor face și rectificările convenite în art. 17 alin. 4 și 5.

La art. 20 în loc de „se aplică și militarilor” (care nu exprimă decât în mod trunchiat ceia ce trebuie să se spună) se va scrie: „se aplică și celor supuși jurisdicțiunii instanțelor militare”, căci pot fi și nemilitari.

e) În alin. 2 din art. 27 întreg pasagiul: „iar dacă legea... etc.” până la sfârșitul aliniatului este inutil, fiindcă spune ceia ce nu este nevoie să mai fie spus.

În alin. 3 tot din art. 27 trebuiesc respectate denumirile date infracțiunilor în partea specială (de ex. rănirilor grave li se spune altfel în art. 469).

La art. 28 alin. 3 se spune: „sau executarea întreruptă”; ori nu executarea se întrerupe ci izolarea celulară; se impune deci o modificare în acest sens. De asemenea în alin. 5 din același articol se spune: „pedeapsa... a fost întreruptă” ceia ce este necorect, va trebui să se spună: „Dacă pentru motivul de mai sus izolarea celulară a fost suspendată sau întreruptă, ea se va efectua după încetarea... etc.”. Cu chipul acesta se evită confuziunea între executarea pedepsei care nu se suspendă și nu se întrerupe și izolarea celulară care este o modalitate a executării.

În art. 28 alin. 6 se va înlocui „a executa” cu „a îndeplini” pentru a se evita repetarea.

În art. 28 alin. antepenultim cuvintele: „după normele prevăzute de lege” sunt inutile.

În același articol din alin. penultim trebuie eliminat pasagiul: „însă nu mai puțin de 12 ani... etc.”; această limită este inacceptabilă, fiindcă în cazul când e vorba de maximul general al muncii silnice pe timp mărginit, două treimi din 20 de

ani fac 15 ani și 6 luni și deci limita de 12 ani e inutilă, iar dacă este vorba de maximul special atunci limita de 12 ani devine absurdă pentru toate cazurile în care maximul special ar fi inferior acestei limite (de ex. în cazul art. 186 alin. 2 sau 188 alin. ultim, etc.).

În art. 30 alin. ultim se va înlocui „închisoare” cu „penitenciar”.

În art. 31 cuvintele „pe viață sau pe timp mărginit” și cuvintele „în locul acelor pedepse” trebuiesc să fie eliminate iarăși ca inutile.

În art. 32, alin. 5 trebuie să devină aliniatul 2; iar alin. 2 trebuie mutat după alin. 3.

În art. 33, 35, 36, 37, 38 trebuie să se înceapă tot cu cuvântul: „Pedeapsa” ca și în art. 28 și 32 iar nu cu „Condamnatul” căci e vorba de pedepse. Apoi trebuie folosit uniform sau prezentul „se execută” sau viitorul „se va executa”.

La art. 35 se prevede că cei condamnați la pedepse corecționale mai mari de 6 luni pot fi liberați condițional după ce au efectuat trei părți din pedeapsă. Așa dar, cel care ar fi condamnat la 5 luni nu poate fi liberat condițional, deci va executa toate cele 5 luni, pe când un altul care ar fi condamnat la 6 luni, poate după 4 luni și jumătate să fie eliberat, deci are o situațiune mai bună. De aceea credem că la punctul 2 din art. 35 trebuie adăugat că liberarea condițională nu se acordă decât celor ce au executat 2/3 din pedeapsă și în orice caz cel puțin 6 luni. Cu chipul acesta cei condamnați la mai mult de 6 luni nu vor putea fi liberați înaintea celor condamnați până la 6 luni.

Aliniatul penultim din art. 34 este inexplicabil, fiindcă nu rimează cu nici un principiu de seriatiune penitenciară și nu răspunde vreunei clasificări a delicvenților; de ce un falsificator trebuie separat de un condamnat pentru mărturie mincinoasă, sau un delapidator de un condamnat pentru luare de mită, nu vom înțelege nici odată și nu vom putea da o explicațiune serioasă celor ce ne-ar întreba.

În art. 39 alin. 5 în loc de „Partea convenită” se va scrie „Sumele convenite” pentru a se evita repetarea.

În art. 41 alin. ultim punctul 2 se spune că cel liberat condițional nu are voie să părăsească localitatea unde trebuie să muncească. La punctul 1 se prevede însă că muncesc numai cei cari n’au existență asigurată; se pune întrebarea atunci: cei cari nu sunt obligați să muncească și pentru care nu există deci o localitate unde trebuie să muncească, nu mai sunt supuși la obligațiunea de la punctul 2, cu alte cuvinte pot să se deplaseze în voie fără încuviințarea autorității? Credem că e nedrept ca cel care e nevoit să muncească să fie mai rău tratat decât cel a cărui existență e asigurată.

În alin. 1 din art. 41 definițiunea liberării condiționale este și fără rost și greșită ca stilizare. E

extrădarea lui, poate cere să fie judecat din nou. Dacă rejudecarea nu e cerută, condamnatul va executa pedeapsa ce s’a pronunțat de instanțele române în lipsă. Rejudecarea sau executarea pedepsei are loc, chiar dacă condamnatul ar face dovada arătată la alin. 1 din acest articol. Se va deduce însă din pedeapsa pronunțată de instanțele române pedeapsa executată și detinerea preventivă suferite în străinătate.

**Art. 11.** — Dispozițiunile din articolele 8, 9 și 10 sunt aplicabile și străinilor domiciliați în România, precum și străinilor cari au dobândit cetățenia română după ce au săvârșit infracțiunea în străinătate.

Urmărirea însă nu mai are loc sau încetează dacă s’a cerut extrădarea străinului domiciliat în România și aceasta a fost acordată.

Dispozițiunile art. 8, 9, alin. 1 și 3 și 10 se aplică deosemeni și străinilor nedomiciliați în România, dacă aceștia se găsesc pe teritoriul român și dacă nu se cere extrădarea lor.

Urmărirea acestor străini se poate face însă numai la cererea Ministrului de justiție, cu excepțiunea infracțiunilor arătate în art. 8 punctele b și c cari se urmăresc conform regulilor ordinare.

fără rost fiindcă instituția nu se definește, ci se stabilesc prin text condițiunile ei. E rău stilizată fiindcă nu se imbină „în afară de condițiunile...” cu „mai are și” și cu „în cazul că nu are”. Propunem pentru a ne dispensa de explicații: „*Liberarea condițională, adică punerea în libertate anticipată a condamnatului, se acordă în condițiunile prevăzute de art. 28, 32, 33 și 39 și numai dacă acesta este în stare să-și asigure existența fie prin muncă, fie prin alte mijloace oneste.*”

La alin. 2 în loc de „*Partea din pedeapsă*” se va spune „*Câtimea din pedeapsă*” pentru a se evita ineleganța unei repetări.

La art. 45 alin. 1, 2 și 3 se spune că pedepsele atrag incapacități și decăderi pe timpul executării, dar se uită intervalul dintre momentul când condamnarea a rămas definitivă și momentul începerii executării, interval care poate fi destul de mare când condamnatul se sustrage executării. Ei bine, să presupunem că în acest interval condamnatul candidează și reușește într-o alegere, sau e numit într-o funcțiune, etc. Toate acestea vor fi valabile dacă incapacitățile și decăderile își produc efect numai dela începerea executării. Credem deci că trebuie să se spună: „*din momentul în care condamnarea a rămas irevocabilă și până la terminarea executării pedepsei*”.

Tot în art. 45 alin. 4 nu merge construcția: „*pierderea exercițiului dreptului...*”, „*precum și acela de a exercita...*”; în locul acestor din urmă cuvinte se va scri „*de a ocupa vreoa...*”.

În alin. 3 din art. 45 se spune că „*nici o parte din avere nu poate fi încredințată condamnatului la muncă silnică sau detențiune grea*”. Credem că s'a voit a se spune altceva, fiindcă nu vedem cum s'ar putea încredința o parte din avere condamnaților la alte pedepse criminale, față cu dispoziția din alin. 2 al art. 45?

În art. 54 credem că trebuie să se pună o limită și pentru convertirea amenzii în muncă, după cum există o limită pentru convertirea amenzii în închisoare. Dacă nu punem o astfel de limită, toți cei cu amenzi mari vor prefera să facă închisoare, decât să muncească în coloniile penitenciare ani de zile până să se achite de amendă. Credem dar că în alin. 4 din art. 54 trebuie să se adauge că trimiterea la muncă nu poate dura mai mult de 6 luni pentru amenda corecțională și 15 zile pentru amenda polițienească.

La art. 60 se spune: „*drepturilor ce rezultă după lege din puterea părintească*”, ori nu drepturile rezultă din puterea părintească, ci drepturile constituiesc această putere părintească; credem deci că trebuie să se spună: „*drepturilor cari constituiesc după lege puterea părintească*”.

La art. 63 alin. 3 trebuie să se arate care este organul care va decide asupra necalculării timpului petrecut în spital, pe motiv că deținutul și-a cauzat voluntar boala.

Disciplinarea suspendării executării pedepselor în art. 65 și urm. nu e tocmai fericită, fiindcă este lipsită de sistematizare. Una din condițiunile suspendării este înglobată în alin. 1 al art. 65, alte două sunt înscrise sub forma de puncte (a și b) în art. 65 și alte două în art. 66. Pentru a simplifica propunem:

„*Instanța prin însăși hotărîrea condamnatore poate suspenda executarea pedepsei pronunțate, pe timp de 3 ani, plus durata acelei pedepse, în cazul când sunt satisfăcute următoarele condițiuni:*”

a) *dacă pedeapsa pronunțată este de cel mult 2 ani închisoare corecțională, detențiune simplă sau amendă, sau cel mult un an în caz de concurs de infracțiuni;*

b) *dacă inculpatul n'a suferit mai înainte nici o condamnare la o pedeapsă privativă de libertate pentru crimă sau delict;*

c) *dacă față cu circumstanțele faptei și cu antecedentele inculpatului, instanța apreciază că se poate nădăjdui o purtare bună din partea acestuia, chiar fără executarea pedepsei;*

d) *dacă condamnarea la pedeapsa corecțională nu este rezultată din aplicarea circumstanțelor atenuante pentru o crimă*”.

Aceasta ar fi redacțiunea corectă. Suntem însă contra condițiunii dela punctul d, și contra limitării la pedeapsa de 1 an în caz de concurs de infracțiuni, fiindcă ceia ce interesează în funcționarea instituțiunii suspendării executării este gradul de vinovăție cântărit de judecată și trecutul infractorului Ori, din moment ce infractorul este la prima condamnare, iar judecata pronunță o pedeapsă până la 2 ani, înseamnă că vinovăția nu este mare și deci puțin importă pentru ce infracțiune sau pentru câte infracțiuni s'a pronunțat pedeapsa ce atinge abia 2 ani.

În art. 67, alin. 4 trebuie contopit cu ultima frază din alin. 1 fiindcă privește tot o excepțiune.

În art. 72—85 cari statornicesc diferitele măsuri de siguranță trebuie păstrată o uniformitate de redacțiune. În proiect unele texte încep cu: „*Când învinuitul*” sau „*În cazul când*”, altele încep cu „*Instanța poate*”, iar altele cu definițiunea măsurii de siguranță. Trebuie să se înceapă peste tot la fel, fie indicându-se cazurilor când măsura se aplică, fie arătându-se în ce consistă măsura de siguranță.

f) La art. 98 nu se arată efectele circumstanțelor atenuante când pedeapsa este numai amenda.

În art. 99 se spune că e tentativă și atunci când „*din cauza lipsei de prevedere a autorului, în ceia ce privește locul și timpul unde trebuia să se găscască obiectul*”. Acest pasagiu e quasi-neinteligibil pentru cine nu are studii speciale de drept penal, ori legea e făcută pentru a fi înțeleasă de toți cetățenii.

Textul nu lasă să se vadă despre ce obiect e vorba, nici dacă acest obiect lipsește, fiindcă se vor-

bește de *lipsa de prevedere*, iar nu de lipsa obiectului; apoi chestia cu locul și timpul unde trebuia să se găsească obiectul provoacă și mai multă perplexitate.

Ce se întâmplă dacă autorul a avut prevederea și totuși obiectul lipsește? De ex.: un hoț a avut prevederea de a se informa exact în ce loc și în ce timp se poate găsi un colier pe care intenționează să-l fure, dar cu toată această prevedere, la săvârșirea faptei în momentul socotit prielnic nu a găsit acel colier. În cazul acesta nu mai avem tentativă, fiindcă nu există *lipsă de prevedere*?!  
 Ceia ce se cere nu este *prevederea*, ci *știința* sau *neștiința* că un lucru se găsea în cutare loc, în cutare timp. Dacă infractorul nu a știut că lipsește avem tentativă, dacă însă a știut că lipsește atunci nu mai avem o tentativă, ci o glumă. Când cineva vâra mâna pe sub ascuns într'un buzunar în care *nu știe* că nu e nimic, comite o tentativă de furt; dar dacă a știut că buzunarul este gol nu se mai poate concepe că a avut intenția să fure și deci nu există tentativa.

Textul alin. 1 din art. 99 trebuie deci modificat astfel: „*fie din cauza lipsei obiectului asupra căruia trebuia să se consume infracțiunea, când această lipsă era necunoscută autorului*”.

Din alin. ultim al art. 99 trebuie suprimat pasagiul: „*sau când nu s'au întrebuințat mijloacele prescrie de lege pentru comitere*” și ca inutil și ea greșit. Când legea prevede pentru săvârșirea unei infracțiuni anumite mijloace, folosirea acelor mijloace devine un element constitutiv al infracțiunii și deci când nu s'au folosit acele mijloace lipsind un element esențial al infracțiunii nu mai avem infracțiune; e absurd deci a se mai vorbi de tentativă.

g) În art. 101 se spune: „*înainte de a fi fost condamnat irevocabil pentru vreuna din ele*”; dar dacă a fost condamnat irevocabil pentru una din ele și au mai rămas alte două, trei, infracțiuni, nu mai avem concurs? Desigur că avem!

Propunem deci eliminarea pasagiului de mai sus, ca inexact, fiindcă existența unei condamnări irevocabile nu exclude concursul de infracțiuni, din potrivă putem avea o condamnare irevocabilă care să intre în concurs (cazul din art. 108) sau care să formeze primul termen al recidivei și să fie urmată de un concurs.

Dispozițiunea din art. 101 alin. ultim nu o credem fericită, fiindcă conduce la rezultatul că cel care a săvârșit mai multe infracțiuni grave și i s'au aplicat pedepse severe nu riscă să mai suporte *nici un plus* pentru concursul de infracțiuni, pe când cel care a comis infracțiuni mai ușoare poate oricând să fie expus la adăugirea unui plus important.

Să ne închipuim de pildă că cineva a comis două omoruri, o tâlhărie cu schingiuri și alte fapte și că i se aplică pentru unul din omoruri mun-

ca silnică pe 20 ani, pentru cellalt omor munca silnică pe 15 ani, pentru tâlhărie munca silnică pe 10 ani, etc. Conform aliniatului ultim din art. 101 acest infractor va executa pedeapsa cea mai grea, adică 20 ani muncă silnică, fără nici un spor, fiindcă maximum general al pedepsei este atins. Deci absorbțiune pură și simplă.

Să ne închipuim acum un alt infractor care a săvârșit crima de spionaj pentru care i s'a aplicat pedeapsa de 10 ani muncă silnică și o tentativă de omor pentru care i s'a aplicat 7 ani temniță grea, ei bine, acest infractor va executa pedeapsa cea mai grea, adică 10 ani muncă silnică la care se va putea adăuga un plus până la concurența maximumului general, adică încă 10 ani, deci în total 20 ani muncă silnică.

Așa dar, din cei 2 infractori, cel mai vinovat e la adăpost de orice plus, pe când cel mai puțin vinovat dacă dă peste un judecător sever poate căpăta un plus de 10 ani. E absurd!

Noi credem că pentru o rațională reacțiune represivă trebuie să se admită în certe cazuri chiar depășirea maximumului general, fiindcă acest maximum doar nu este ceva imuabil, ci o simplă limită chibzuită de legiuitor, limită pe care tot legiuitorul trebuie să o împingă mai sus când e nevoie. Ori o atare nevoie se simte tocmai în cazuri de aceste când prin atingerea maximumului general devine inoperantă o cauză de agravare dacă nu se depășește acest maximum general.

Propunem deci, ca în alin. ultim din art. 101 să se adauge „*când însă pedeapsa cea mai grea este chiar acest maximum general se va putea adăuga un plus până la o pătrime din acest maximum*”.

Ceia ce am spus cu privire la alin. ultim, din art. 101 repetăm și pentru cazul când pedeapsa atinge maximumul general în art. 107, 110, 111, 119, 125.

Cu această ocazie și din cauza celor arătate mai sus, credem că la sfârșitul art. 22 trebuie să se adauge „*Maximumul general al pedepselor poate fi depășit acolo unde legea de față dispune aceasta*”.

La art. 104 trebuie să se arate care este limita în caz de convertirea amenzilor cumulate în închisoare, fiindcă această convertire nu poate merge nici la infinit și nu poate să se oprească nici la limita din art. 54 alin. 7, care ar fi prea redusă pentru cazul concursului de infracțiuni.

Acelaș lucru trebuie precizat în art. 106 pentru amenzile cumulate în caz de concurs de contravenții.

În art. 107, în loc de „*chiar la intervale de timp diferite*”, se va scrie „*la oarecari intervale de timp*”.

În art. 109, în loc de „*comite o a doua crimă*”, trebuie să se scrie „*comite din nou o crimă*” fiindcă se poate ca crima să nu fie a doua, ci a treia, sau a patra.

De asemeni în art. 111, 112, 117 punctul a, 118 alin. 1 și 119 alin. 1 în loc de: „*un nou delict*”, „*o nouă crimă*”, „*o nouă contravenție*”, „*o nouă*

*infracțiune*" se va scrie „*săvârșește iarăși (sau din nou) un delict, o crimă, etc.*”, fiindcă altfel s'ar părea că noutatea trebuie să privească infracțiunea, adică să fie ceva nou. Acelaș lucru în art. 141 și art. 151 alin. 5.

În art. 119 agravarea pedepsei trebuie să fie cel puțin egală cu cea din art. 101; ori așa cum prevede textul rezultatul va fi tocmai contrariu, ceea ce este și nelogic și nedrept.

În art. 120 se spune: „*determină pe altul la comiterea*”; credem că nu se poate spune decât: „*determină pe altul să comită*”.

În art. 122 alin. 2 se spune că „*circumstanțele reale se răsfrâng asupra participanților numai dacă au fost cunoscute*”. Acest principiu nu este exact decât pentru circumstanțele agravante reale, fiindcă cele atenuante reale se răsfrâng chiar dacă nu sunt cunoscute; deci trebuie precizat în text acest lucru.

În art. 124 în loc de: „*ca și când ar fi autor*” se va scrie: „*ca autor*”, fiindcă toți sunt realmente autori și deci nu e nici un ca și când.

h) Art. 126 este și greșit redactat, după cum am arătat în articolul precedent, și insuficient pentru a oglindi latura subiectivă a infracțiunii. Toate legiuirile și proiectele noi s'au străduit să fixeze conceptul *dolului* și *culpei* penale, așa încât în definițiunea *dolului* să intre și *dolul* indeterminat, iar noțiunea de *culpă* să fie detașată de ideea de *fortuit*. Ori proiectul folosind termenul *intenție*, fără a-i arăta conținutul, implicit a exclus *dolul* indeterminat, ceea ce desigur e o mare greșală. De asemenea folosind termenul *fără intenție* pentru a indica *culpa*, a introdus în ideea de *culpă* și *causă*, fiindcă și acesta este *fără intenție*. Dacă textul va rămâne așa cum este, aplicațiunea practică se va sbate în aceleași controverse ca și până acum, ceea ce desigur nu e de dorit.

Deasemeni nu e bine că nu s'a prevăzut nimic cu privire la imputabilitatea în caz de concurs de cauze preexistente sau survenite.

La art. 130 se spune: „*amenințare care constituie un pericol*”; ori nu amenințarea constituie pericolul, ci se amenința cu un pericol, deci trebuie scris: „*amenințare care pune în pericol*” sau „*care inspiră temerea unui pericol*” (cum se spune în art. 133, nr. 6).

Am arătat în studiul precedent ce modificări se impun la art. 152 și 154. La alin. ultim din art. 156 trebuie adăugat un „*nu*”.

La art. 157 alin. 2 în loc de: „*când executarea unui ordin de serviciu constituie o infracțiune*” se va scrie „*când prin executarea unui ordin de serviciu s'a comis o infracțiune*” căci aceasta este ideea.

În art. 159 litera a pronumele „*sale*” se acordă cu substantivul *faptul* din aliniatul precedent deși se referă la *minor*, se va pune deci: „*asupra stării fizice și morale, și asupra antecedentelor...* etc.”

În art. 140 alin. penultim în loc de *trimiterea provizorie* se va scrie „*încredințarea provizorie*”. La art. 145 definiția *mustrării* prin *admonestare* este numai o schimbare de cuvinte; de ce în loc de *admonestare solemnă* nu s'ar folosi cuvintele „*dojenirea*” sau „*certarea*” din moment ce s'a preferat cuvântul neaș *mustrare* în loc de termenul tehnic „*admonestare*”.

În art. 146 alin. 4 în loc de „*ea încredinețază su-pravegherea*” se va spune „*ea însărcinează cu su-pravegherea*” fiindcă e o însărcinare și apoi se evită repetarea. Aceiași schimbare în alin. ultim, unde deasemeni în loc de „*se poartă*” se va scrie „*s'a purtat*” căci se referă la trecut (cum bine se spune în art. 147).

În art. 147 alin. 2 în loc de „*stabilind aceste fapte*” se va scrie „*constatând cele ce i s'au raportat*” căci nu e vorba numai de fapte, ci și de simple atitudini.

Cuvântul „*decădere*” din art. 148 alin. 1 trebuie înlocuit, căci e nepotrivit; decade cine a fost sus, dar nu și cine n'a urcat de loc. Deci nu *decădere morală*, ci „*vădită imoralitate*” sau „*lipsit de orice sentiment moral*”.

În art. 155 trebuie să se înceapă cu „*există*” în loc de „*se aplică*”; iar în aliniate să se spună *crima* sau *delictul* la singular, căci altfel se poate crede că trebuie neapărat să fie mai multe crime sau delictive.

Dela punctul „*b*” din art. 155 trebuie eliminat cuvântul „*spontan*” ca inadmisibil, fiindcă noțiunile de *spontan* și de *provocat* se exclud, nu mai poate fi *spontan*, ceea ce e *provocat*.

La art. 156 în loc de „*fapta scuzei*” se va spune „*provocarea*”, fiindcă nu există o faptă a scuzei, ci scuza este consecința a provocării.

În art. 164 alin. ultim trebuie să se precizeze dacă în calculul termenilor de prescripție pentru minori se ține seamă de calificarea infracțiunii în raport cu pedeapsa prevăzută pentru adulți sau se ține seamă de pedepsele din art. 150.

La art. 176 alin. 4 în loc de „*din momentul executării*” se va spune ca și în alin. 2, „*din momentul când a sfârșit executarea*”, căci momentul executării nu e tot una cu sfârșitul executării.

În art. 181 expresiunea „*act constitutiv*” (o traducere nefericită a germanului *Tatbestand*) trebuie înlocuită, fiindcă este nu numai echivocă, dar și neinteligibilă; ori legea nu poate adopta un limbaj pe care cetățenii să nu-l poată pricepe. Apoi, ceea ce se realizează prin imprimare nu este zisul act constitutiv al infracțiunii, ci *exteriorizarea materială* a acestui act. Deci s'ar putea spune că „*Este infracțiune de presă orice infracțiune a cărei exteriorizare materială s'a realizat numai prin imprimarea și răspândirea publicațiunii*”. Noi am fost însă pentru o definițiune substanțială, nu formală.

Incheiem aceste observațiuni pe deoparte cu regretul că spațiul nu ne îngăduie să trecem și la examinarea părții speciale, iar pe de altă parte cu credința că și fără aceste observațiuni cei chemați să revadă proiectul vor face tot ce e necesar pentru înlăturarea imperfecțiunilor cari ușor s'au putut strecura într'o lucrare atât de vastă, dar cari tot așa de ușor pot fi eliminate.

VINTILA DONGOROZ

## Pentru Examenul de Magistrați

În Monitorul Oficial nr. 70 din 25 Martie a. c., Ministerul Justiției a publicat deciziunea de fixarea examenului pentru magistrați, care se va ține la 25 Mai 1934.

La acest examen nu se vor putea înscrie decât aceia cari posedă calitățile de ajutor de judecător, supleant sau substitut, după cum se exprimă art. 10, alin. II din regulamentul pentru examenul de magistrați, publicat în M. Of. nr. 186, din 28 August 1928, iar în afară de magistrații în funcțiune, prevăzuți în art. 10, se vor putea înscrie la examenul de capacitate — mai spune art. 11 din citatul regulament — pentru a fi numiți judecători sau procurori de tribunal, și avocații care vor dovedi cu acte, că au exercitat efectiv profesiunea de avocat în timpul de trei ani, prevăzut de art. 97 l. org. judecăt.

Prin urmare, atât, în ceea ce privește candidații ce se pot înscrie la examenul de magistrați.

În ceea ce privește forma de redacțiune a dispozițiilor regulamentului în discuție, care nu poate fi — conform principiilor teoretice de elaborare a unui regulament — de cât dezvoltarea și explicarea, fără a contraria și adăuga însă, dispozițiilor art. 80 și urm. din legea de organizare judecătorească, adică acelor dispozițiuni privitoare la examenul pentru magistrați, subsemnatul îmi expun următoarea umă părere:

Potrivit dispozițiilor art. 80 și urm. din sus citata lege „după împlinirea unui an dela numire, supleantul, substitutul și ajutorul de judecător, *sunt obligați* să se prezinte la examenul de capacitate prevăzut de art. 85 și urm. din aceeași lege.

În înțelesul strict al acestui fel de redacțiune — care cred că nu are nici un defect de exprimare — urmează că „după împlinirea unui an dela numire“ supleantul, substitutul și ajutorul de judecător, sunt obligați să se prezinte la examen, dar prin argumentul per a contrario, aceștia se pot prezenta, în mod facultativ și înainte de împlinirea acestui an.

În ceea ce privește alte categorii de candidați, acest text tace, lăsând să se înțeleagă că din moment ce toți cei de mai sus sunt obligați să se prezinte la acest examen, toți ceilalți cari îndeplinesc condițiile de studii, etc., se pot prezenta oricând, nefiind obligați de nici un text în această materie a se prezenta într'un termen stabilit și sancționat de lege.

Aici nu se mai pune însă condiția categorică — sine qua non — după modul de redacțiune al art. 10 din reg. ex. pentru magistrați, ca postulanții la acest examen, să fie numai decât magistrați în funcțiune și cari să fie chemați la această probă numai pentru a dovedi cunoștința practicii judecătorești, dobândită prin facerea „noviciatului“ ca ajutor de judecător, substitut sau supleant.

Și e foarte natural. Cùm? Numai candidații magistrați în funcțiune au putut să dobândească cunoștințele practicii ju-

decătorești, fiindcă au avut șansă a intra mai repede în magistratură? Pe când alți candidați poate din aceleași serii sau mai vechi, de licențiați ori doctori în drept, cari n'au avut poate șansa celor dintâi și nici nu s'au înscris ca avocați, nu au mai avut prilejul să-și însușească cunoștințele de aplicațiune practică, în domeniul activității judecătorești?

Dar cunoștințele practice se pot dobândi și pe altă cale de cât aceea a exercițiului numai decât în funcțiunea de magistrați.

Pot să dobândească cunoștințe și ca grefier sau ajutor, impieगत sau chiar practicant. Acestea rămân să le constate comisiunea care verifică la examen aceste cunoștințe.

Dar discuțiunea nu rămâne aci. Dacă ar fi să luăm drept riguros înțeles art. 10 din regulamentul examenului pentru magistrați, din 1928, ar urma ca la numirea și înaintarea în gradul de judecător de ocol, de tribunal și procuror, să nu fie chemați de cât magistrații în funcțiune (ajutor de judecător, supleant și substitut) precum și avocații în condițiunile art. 97 l. org. jud.

Ori, atunci ar însemna să se ignoreze dispozițiunile art. 98 din aceeași lege, care pune în aceleași drepturi de avansare și numire, și după acelaș stagiu, în posturile de judecători, pe funcționarii judecătorești sau acei din serviciile auxiliare, cari posedând vreunul din titlurile prevăzute de art. 79 din legea de organizare judecătorească (licențiați sau doctori în drept) vor mai dovedi că au un stagiu efectiv de cel puțin trei ani ca: grefier, ajutor de grefier, sau portărel, sau vreuna din funcțiuni'e judecătorești recunoscute similare prin legea de organizare, dacă pe lângă toate aceste condițiuni, vor mai avea și *examenul de capacitate*.

Dar, — după părerea mea — acest text n'a fost avut în vedere de autoritatea care a elaborat regulamentul pentru examenul de magistrați, și n'a fost avut în vedere, pentru că nici un text nu amintește și nu explică dispozițiunile acestui articol. Atunci, una din două: ori dispozițiunile acestui articol (98 din lege) sunt așa de categorice și precise în cât n'a mai fost nevoie să li se explice înțelesul în regulamentul privitor la examenul de magistrați, ori regulamentul în chestiune a fost elaborat fără a se ține seamă de aceste *dispozițiuni legale*, ne modificate și ne abrogate încă de dispozițiuni ulterioare de aceeași tărie?

Și dacă rămâne în picioare ultima alternativă, atunci o lămurire se impune: ori e defectuoasă redacțiunea regulamentului pentru examenul de magistrați, ori sunt bune dispozițiunile legii și urmează a se conforma prescripțiunilor lor?

În acest sens ar trebui să se sesizeze organele competente, spre a lua măsuri în consecință, urmând a se admite prin urmare la examenul de magistrați și acei funcționari judecătorești, cari întrunesc condițiunile cerute de art. 79 din legea sus amintită, spre a dobândi examenul pentru a putea fi numiți în funcțiunile de judecători, etc.

Că dacă s'ar da o altă interpretare ansamblului de dispozițiuni cari guvernează regulile privitoare la examenul de magistrați, ar trebui să se constate că dreptul conferit categoriei de funcționari prevăzuți la art. 98 din legea de org. judecătorească, ar fi un drept iluzoriu și n'ar avea nici un rost în contextul legii de organizare judecătorească.

Un raționament logic încă de dispozițiilor art. 80 din sus-citata lege, un înțeles și mai favorabil.

Dacă ar fi să dăm expresiune celor nescrise în text, dar cari îndubitabil rezultă din art. 80 și lăsate a fi deduse numai prin judecata interpretatorului, ar urma ca întorcând fraza acestui text și fixând elementele logice la locul lor normal — conform principiilor elementare de gramatică, adică în loc de: „după împlinirea unui an dela numire, su-

pleantul, etc., sunt obligați să se prezinte la examenul de capacitate, expresia devine: „supleantul, substitutul și ajutorul de judecător sunt obligați să se prezinte la examenul de capacitate după împlinirea unui an dela numire“.

Deci — accentuăm — sunt obligați, numai după trecerea acestui termen. Rămâne însă posibilitatea: dacă vor, se pot prezenta și mai înainte (chiar dacă n'au împlinit termenul de un an, cumulându-l cu alte stagii).

Din această argumentare rezultă concluzia necesară că afară de acei cari sunt obligați de dispozițiunile legale și categorice, să se prezinte la examenul de capacitate, se mai pot prezenta în mod facultativ toți cei cari împlinesc condițiunile de studii și cu atât mai mult categoria de funcționari judecătorești, protejați de art. 98 din legea de organizare judecătorească.

Că, în ceiace privește cunoștințele practice, aceasta întreprinde pe candidat cum și le-a însușit, comisiunea urmând să le verifice și să le confirme sau infirme prin voturile ei.

Dacă se mai are în vedere și art. 81 din leg. org. jud., după care: numai în urma examenului de capacitate, supleantii, substituiții, etc., dobândesc dreptul de a judeca și cum interesul superior al justiției în general și al organizării fiecărei instanțe în special, este ca magistratul să poată judeca de îndată dela numirea lui, iarăși se acoperă o lacună prin numirea în funcțiunea de magistrați ((supleanți, substituiți și ajutoari de judecători) a candidaților cari au trecut examenul de capacitate și ale căror cunoștințe au fost verificate de comisiunea de examen.

Rămâne să se aducă un omagiu legiuitorului care a avut prevederea, la confecționarea legii de organizare judecătorească — astăzi în vigoare — ca funcționarii judecătorești, în condițiunile art. 98, să poată și ei fi numiți, drept răsplată a unei munci grele și pline de răspundere, prestată în grefele instanțelor, în funcțiunile de judecători de ocoale, de tribunale, etc.

S'a prevăzut încă din trecut că vin timpurile când tîraji universitari neavând locuri numai în scaunele directe ale magistraturii, vor fi nevoiți a intra și în funcțiunile auxiliare, alături de colegi magistrați.

Revine însă acum sarcina actualilor dregători ai justiției din această țară, ca aprofundând și înțelegând spiritul din operele predecesorilor lor, să armonizeze și să coordoneze dispozițiunile legilor făcute de aceștia, pentru a face ca ori-când, în trecut, în prezent și în viitor, adevărul, permanent, să învingă toate greutățile ce i se pun în cale, iar Justiția, pururea să triumfe!

IANCU GEORGESCU

Licențiat în Drept

Ajutor de grefă la trib. Brăila s. II

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. UNITE

Audiența dela 15 Martie 1934

Președinția d-lui C. G. RĂTESCU, Președinte.

Casa Generală de Pensiiuni cu Gertruda Col. Russo-Cruțescu  
Decizia n. 8 Dosar n. 22/937

Pensiiuni. Colonel demisionat din armată având vârsta de 55 ani. Inscris la pensie. Căsătorit ca pensionar. Conviețuire cu soția peste 12 ani. Decesul soțului. Soția n'are drept la pensie. Art. 2, alin. 4 și 25, alin. 2 din legea generală de pensiiuni din 1925.

Art. 4 alin. 2 din legea generală de pensiiuni reglementând chestiunea limitei de vârstă pentru esirea la pensie a unor categorii de ofițeri precis determinate și anume: ofițerii inferiori, maiorii și

locotenenții colonei, nu poate fi întins prin analogie de situație la alte categorii, cum ar fi aceea a colonelilor, caracterul de excepțiune al acestui text neautorizând instanța de fond să-l folosească decât strict limitativ acelor categorii enumerate în zisul text.

Curtea,

S'au ascultat d. av. C. Stoicescu în susținerea motivelor de casare și d. av. D. Cioc în combaterea lor.

Deliberând,

Asupra recursului făcut de către Casa Generală de Pensiiuni în contra deciziei Inaltei Curți de Conturi Secțiuni Unite nr. 36 din 1933:

Având în vedere deciziunea atacată din care rezultă: că defunctul colonel Emil Russo Cruțescu, a fost înscris la pensie pe ziua de 1 Ianuarie 1917,— pentru vechime de serviciu, având 39 ani de serviciu și etatea de 55 ani; că, la 13 Noembrie 1918, fiind pensinoar, s'a căsătorit cu intimata în recurs, cu care a conviețuit peste 12 ani, până la 28 Martie 1931, când a decedat; că, după decesul sotului, văduva Gertruda col. Emil Russo Cruțescu, a cerut Casei Generale de Pensiiuni să se transmită asupra ei pensie ce a fost recunoscută defunctului său soț; că, respingându-i-se cererea, a făcut apel pe care Inalta Curte de conturi s. III-a, prin deciziunea nr. 155 din 1932, l'a admis, recunoscându-i dreptul la o pensie de 1500 lei lunar, cu începere dela 1 Aprilie 1931; că, în urma recursului, făcut de Casa Generală de Pensiiuni, secțiunea III-a a Inaltei Curți de casație, prin deciziunea nr. 221 din 1933, a casat deciziunea Inaltei Curți de Conturi și a trimis cauza, spre a o judeca din nou, motivând că, potrivit art. 25, alin. 1 din legea generală de pensiiuni din 1925, văduva unui pensionar nu are dreptul la pensie, dacă celebrarea căsătoriei s'a făcut după înscrierea la pensie a soțului; că, această dispoziție constituie o regulă generală și că singura excepțiune ce se admite prin alin. 2, este în favoarea văduvei funcționarilor ieșiți la pensie înainte de vârsta de 57 ani, pentru infirmități sau vechime de serviciu. în cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4, din aceeași lege și dacă conviețuirea a fost de cel puțin 10 ani; că, această excepțiune, conform principiilor generale de drept, este de strictă interpretare și, deci, atunci când e vorba de un pensionar esit la pensie pentru vechime de serviciu, nu poate fi întinsă peste cazurile strict prevăzute de art. 2, alin. 4 din lege, la care trimite art. 25, alin. 2 și în care nu se poate încadra cazul intimatei, pentru că soțul ei avusese gradul de colonel, grad pe care art. 2, alin. 4 nu-l menționează; că, Inalta Curte de conturi, ca instanță de trimitere, procedând în Secțiuni Unite la judecarea din nou a apelului, l'a admis din nou prin decizia nr. 36 din 1933, atacată cu recursul de față, neconformându-se deciziei Inaltei Curți de casație, secțiunea III-a.

Având în vedere, că pentru a decide astfel, Secțiunile Unite ale Inaltei Curți de conturi, după ce se referă la art. 25 din legea generală de pensiiuni, trec la examen, art. 2, alin. 4, la care face trimitere art. 25, alin. 2 și arată că prin el legiuitorul se ocupă de dreptul la pensie pentru limită de vârstă a ofițerilor, când această limită este scoborită sub minimumul de 57 ani, referindu-se la limitele de vârstă indicate de legea pozițiilor ofițerilor, numai la ca-



zurile ofițerilor inferiori și ale maiorilor și locotenenți-coloneli, excluzând din enumerarea ce o face, gradele militare pentru cari aceeași lege a stabilit limite de vârstă superioare celei de 57 ani; că, însă, prin această eliminare — zice Curtea de conturi — legiuitorul nu a voit să împietzeze asupra avantajilor de cari ar beneficia acei scoși la pensie pentru vechime de serviciu și cari au atins situații superioare, înainte de a atinge limita de vârstă aferentă gradului obținut; că, legiuitorul făcând trimitere la art. 2, alin. 4, nu s'a gândit să limiteze favoarea acordată până la anumite grade, ci a înțeles a se referi la limita de vârstă până la care un pensionar căsătorindu-se, poate da soției sale un drept de pensie în expectativă; că, dacă s'ar interpreta altfel textul legii, ar urma ca avansarea într'un grad superior celui de locotenent-colonel, să implice o decădere de drepturi; că, în baza acestor considerații și întrucât în speță căsătoria dintre pensionar și soția sa, efectuată după înscrierea la pensie, durase peste 10 ani, iar soțul eșise la pensie pentru vechime de serviciu, înainte de a împlini vârsta de 57 ani, Curtea de conturi conchide că văduva sa are drept la pensie, deși soțul avusese gradul de colonel.

Având în vedere că această soluțiune este criticată prin motivele de casare astfel formulate:

Exces de putere și violarea art. 25, alin. 2 din legea pensiilor din 1925.

Curtea de Conturi, Secțiuni Unite, ca instanță de trimitere, înlăturând deciziunea Inaltei Curți de Casație, s. III-a nr. 221/933, menținând în totul deciziunea anterioară a acelei Curți nr. 135/932, prin decizia nr. 36/933 a recunoscut d-nei Gertruda Colonel Russo-Cruțescu o pensie de 1500 lei lunar, în calitate de văduvă a colonelului Russo-Cruțescu, deși căsătoria a avut loc după înscrierea la pensie a soțului, pe motiv că căsătoria a durat 10 ani, iar soțul a ieșit la pensie pentru vechime de serviciu înainte de împlinirea vârstei de 57 ani.

Judecând astfel, instanța de fond a violat disp. art. 25 alin. 2 din legea pensiilor, care admite numai următoarele două excepțiuni dela principiul înscris în alin. 1, după care văduva nu are drept la pensie dacă căsătoria s'a făcut după înscrierea la pensie a soțului: a) în caz când eșirea la pensie a avut loc pentru infirmități înainte de 57 ani și b) când pensionarea s'a făcut pentru vechime de serviciu, dar numai în cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4, adică numai pentru ofițerii inferiori, maiori și locotenenți-colonei. Dispozițiunea aceasta constituind o excepțiune, trebuia aplicată în mod strict cazurilor prevăzute și deci nu putea fi aplicată prin interpretare extensivă și ofițerilor având grad de colonel, înscriși la pensie pentru vechime de serviciu, înainte de a fi împlinit 57 ani, așa precum s'a hotărât și de Inalta Curte de Casație, s. II-a, prin deciziunea de casare nr. 221/933, pe care Inalta Curte de Conturi o înlătură.

Având în vedere că prin motivele de casare se critică soluțiunea dată de Curtea de conturi în Secțiuni Unite, pretinzându-se că prin ea s'a comis un exces de putere și s'a violat art. 25, alin. 2 din legea pensiilor din 1925, atunci când s'a aplicat dispozițiunile acestui text în speță, deși era vorba de văduva unui ofițer pensionar, eșit la pensie pentru vechime de serviciu, ofițer care nu cădea sub prevederile art. 2, alin. 4 din lege, de oarece avusese un grad militar superior celor indicate prin acest din urmă text;

Având în vedere că, chestiunea dacă văduvele pensionarilor au sau nu dreptul la pensie în ipoteza în care căsătoria lor a fost celebrată după înscrierea la pensie a soțului, a fost tratată în art. 25 al legii generale de pensii din 1925, dispunându-se în mod categoric prin alin. 1, că în această ipoteză văduvele pensionarilor nu au dreptul la pensie;

Că, dela această dispozițiune, care are caracterul unei reguli generale, existență și în legile anterioare de pensii, s'a admis, totuși, în urma unui amendament propus la dezbaterile legii în parlament, excepțiunea prevăzută prin alin. 2, care dispune că atunci când femeia s'a căsătorit cu un pensionar eșit la pensie, înainte de vârsta de 57 ani, din cauză de infirmități, sau pentru vechime de serviciu, în cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4, ea are dreptul la pensie, dacă a conviețuit cel puțin 10 ani cu soțul său;

Considerând că din textul alin. 2 al art. 25, rezultă că pentru a beneficia de dispozițiunea excepțională ce o cuprinde, pe lângă împlinirea condițiunei conviețuirii de cel puțin 10 ani, a pensionarului cu soția sa, mai este necesar ca pensionarul să fi eșit la pensie înainte de vârsta de 57 ani, fie din cauză de infirmități, fie pentru vechime de serviciu, în cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4 din lege;

Că, deci, atunci când este îndeplinită condițiunea conviețuirii timp de cel puțin 10 ani și când pensionarul a eșit la pensie înainte de vârsta de 57 ani, beneficiul acordat prin art. 25, alin. 2, nu poate fi obținut, decât numai dacă eșirea la pensie s'a făcut, sau pentru infirmități, sau pentru vechime de serviciu, în cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4 din lege;

Considerând că în speță este constant în fapt că nu a avut loc o pensionare pentru infirmități, ci pentru vechime de serviciu; că, deci, în acest caz, pentru că s'a putut aplica dispozițiunea prescrisă de alin. 2 al art. 25, nu era suficient faptul că pensionarul căsătorit după eșirea la pensie a conviețuit cu soția sa peste 10 ani și că eșirea sa la pensie s'a produs mai înainte de a fi împlinit vârsta de 57 ani, ci, după cum mai sus s'a arătat, mai era neapărat necesar ca să subsiste cazurile prevăzute de art. 2, alin. 4 din lege, fiind aceasta o condițiune categoric prevăzută de art. 25, alin. 2;

Că, simpla împrejurare că ar subsista un alt caz, diferit de acelea indicate prin alin. 4 de sub art. 2, însă, apropiat, sau analog lor, nu poate justifica aplicarea art. 25, alin. 2, de oarece este vorba de un text de lege care prevede o excepțiune și care, deci, este de strictă interpretare;

Având în vedere că alin. 4 de sub art. 2, prevede că ofițerii și asimilații lor, pentru cari legea poziției ofițerilor fixează o etate mai mică de 57 ani, vor fi înscriși la pensie pe data trecerii lor în rezervă sau în retragere, fără ca vârsta acestora să se poată scobori mai jos, ca: 50 ani, pentru ofițerii inferiori, 54 ani pentru maiori și 56 ani pentru locotenenți-colonei;

Având în vedere că acest alineat al art. 2 din lege regulează chestiunea limitei de vârstă pentru eșirea la pensie a unor categorii de ofițeri precis determinate și anume: ofițerii inferiori, maiorii și locotenenții-colonei;

Considerând că în speță este constant că pensio-

narul Emil Russo Cruțescu, deși fusese ofiter și eșise la pensie pentru vechime de serviciu mai înainte de vârsta de 57 ani, deși se căsătorise cu intimata în recurs, după eșirea la pensie și conviețuise cu ea mai mult de 10 ani, totuși el nu făcea parte din categoriile de ofițeri precis determinate de alin. 4 de sub art. 2 din lege, la care trimite alin. 2 de sub art. 25;

Că, neîmplinirea acestei condițiuni era — după cum s'a arătat mai sus — suficientă pentru a face imposibilă aplicarea dispozițiunii excepționale prevăzute de art. 25, alin. 2 din lege;

Că, astfel fiind, urmează că dacă în atare situație de fapt, care este constantă în speță, Inalta Curte de conturi în Secțiuni Unite a aplicat totuși dispozițiunile alin. 2 al art. 25 din legea în discuțiune, conducându-se de criterii deduse din analogii de situație, pe cari caracterul de excepțiune al acestui text nu o autoriză să le folosească, ea, în adevăr, a comis prin aceasta un exces de putere și o violare a legii, așa că recursul făcut de Casa Generală de Pensii este întemeiat, cată a fi admis, a se casa deciziunea atacată și a se trimite cauza aceleiași instanțe pentru a judeca din nou în conformitate cu dispozițiunile art. 54, alin 2 din legea sa de organizare din 31 Iulie, 1929.

Pentru aceste motive, Curtea, admite recursul, etc.

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

*Audiența dela 29 Ianuarie 1934*

### Președenția d-lui. N. BĂDESCU ROȘIORI Consilier

*Elena Pastia cu Eufrosina Lupascu și a.*

**Decizia n. 96 Dosar n. 4481/1932**

Executare silită. Contestație. Recurs. Interpretarea art. 530 proc. civ. Cerere de suspendare a judecării contestațiunii. Respingere. Interpretarea art. 1 din lege pentru suspendarea executărilor silite din 1932.

1. — *Potrivit art. 399 proc. civ., orice execuție silită se poate contesta de cei vătămăți prin executare. Terțul proprietar are facultatea de a clege fie calea acțiunii principale în revendicare, fie a contestațiunii contra executării ordonanței de adjudecare.*

*Art. 530, alin. 2 se referă numai la prima ipoteză.*

*Instanța de urmărire este competentă să judece în fond contestația prin care se revendică imobilul urmărit în caz când contestatorul n'a făcut o acțiune principală în revendicare deosebită.*

2. — *Art. 1 legea pentru suspendarea executărilor silite din 1932 se referă numai la executările silite, iar nu și la suspendarea judecării contestațiunilor la executările silite.*

Curtea,

S'au ascultat recurenta prin d. avocat Gh. Dumitrescu și intimată Eufrosina Lupascu și Anton Lupascu prin d. avocat D. Răuceanu, lipsă intimatul Vasile Iamandi.

Deliberând:

Asupra recursului introdus de Elena Pastia în contra deciziunii civile nr. 22 din 24 Februarie 1932 a Curții de apel Iași, s. I: a) —

*Văzând motivele 1 și 1 de casare din suplimentul de motive depus la 5 Decembrie 1932 identice cu motivele 2, 3 și 4 din recursul depus la 24 Martie, 1932:*

1. — Exces de putere; denaturare; eroare gravă de fapt; nemotivare.

Violarea regulei de drept după care renunțările ca și acceptările nu se presupun, ele trebuind să fie, sau exprese, sau să rezulte din fapte și împrejurări care să facă neîndoelnică voința de a renunța sau de a accepta.

Curtea de fond, prin decizia atacată cu recurs, pretinde că eu n'aș fi ridicat excepțiunea că tribunalul de urmărire, potrivit art. 530 din procedura civilă n'are dreptul să judece, pe cale de contestație și cu ocazia vânzării, chestiunea proprietății imobilului urmărit și, ce este mai mult, Curtea afirmă că ași fi acceptat, în mod tacit, judecata pe care mi-o ofereau contestatorii asupra proprietății terenului în litigiu, formându-se astfel un fel de contract judiciar între noi în această privință, contract asupra căruia nu mai puteam să reviu, în apel.

Or, din procesul verbal al debaterilor urmate la tribunal cu ocazia judecării contestațiunii rezultă în mod clar și neîndoelnic că am ridicat această excepțiune, arătând în mod formal și categoric că această instanță nu poate judeca chestiunea proprietății.

Așa fiind, Curtea de fond săvârșește o adevărată denaturare a zisului proces-verbal când afirmă contrariu, sau în tot cazul comite o gravă eroare de fapt.

De altfel, însăși această Curte constată ea singură că am ridicat zisa excepțiune prin „concluziunile finale“, astfel încât se pune în contradicție cu propriile sale constatări, din care cauză hotărîrea sa are a fi privită ca nemotivată.

Împrejurarea că, pe lângă excepțiunea ridicată, am pus concluziuni și în fond pe lângă că nu poate constitui o decădere din concluziunile mele finale, adică o renunțare la excepția ridicată, dar ele erau necesare pentru a satisface cerințele clare ale art. 530 din procedura civilă și anume pentru ca să învederez neseriozitatea dreptului de proprietate pretins de contestator, această chestiune fiind singura care putea fi discutată și judecată la tribunalul de urmărire, pe calea contestației.

Deasemenea, nici împrejurarea că prin concluziunile scrise n'am repetat excepțiunea ridicată oral, nu poartă să constituie o decădere sau o părăsire a excepțiunii, mai ales că, după cum rezultă din sentința primei instanțe, părțile n'au fost obligate la concluziuni scrise și nici tribunalul nu se referă la ele, ci numai la susținerile orale consemnate în jurnalul de ședință care constată debaterile urmate.

În fine, este deasemenea inoperantă după lege și împrejurarea că n'am ridicat în prealabil, prin întâmpinare, excepția în chestiune, care putea fi ridicată și oral, mai ales fiind că ne găsim în materie de execuție silită, iar nu într'un litigiu propriu zis.

Împrejurările de mai sus neconstituind o renunțare la excepțiunea trasă din art. 530 din procedura civilă, ele nu constituiau nici cel puțin o acceptare a judecării contestațiunii în fond cum afirmă Curtea de apel.

Într'adevăr, pentru a putea fi vorba de acceptarea tacită a judecării dreptului de proprietate pe calea contestațiunii la urmărirea silită sau a unui contract judiciar în acest sens, în ipoteza că ar fi posibil în drept, asemenea acceptări sau contracte judiciare, în speța care ne preocupă, lucru ce noi contestăm, apoi în asemenea caz, ar fi trebuit ca acceptarea tacită sau așa zisul contract judiciar să rezulte din astfel de fapte sau împrejurări ale cauzei încât voința părții de a accepta sau a încheia un asemenea contract judiciar să rezulte din ele în chip absolut neîndoelnic, ceea ce

nu este în cazul de față, mai ales față de concluziile finale ce am pus și de cerințele legii, cuprinse în art. 530 procedura civilă.

Față de principiul enunțat la titlul motivului de casare în privința renunțării și acceptărilor, decizia instanței de fond, în tot cazul, nu este suficient motivată, chiar de s'ar înlătura denaturarea.

Dăr. dovada cea mai evidentă că prin apărarea în fond, eu n'am înțeles să renunț la excepția ridicată și nici să accept calea contestației, judecata dreptului de proprietate este însăși procedura tribunalului de urmărire.

În adevăr, tribunalul, pentru motive care vor forma obiectul mijlocului de casare, declară în drept că potrivit art. 530 procedura civilă este admisibilă în principiu „contestația revendicatorie” în materie de urmărire silită, chiar dacă nu există o acțiune principală și separată în revendicare, iar o asemenea contestație revendicatorie, cum o denumește tribunalul este o adevărată judecată în fond de competența instanței investite cu urmărirea.

Prin urmare, din această motivare a tribunalului rezultă, din nou că am ridicat excepțiunea și că am fost nevoită să pun concluziuni și în fond, iar nu să mă mărginesc la excepția ridicată din cauză că tribunalul, în fața căruia am arătat că nu s'a făcut acțiune în revendicare și am susținut că pe calea contestației nu se poate discuta dreptul de proprietate, a socotit dimpotrivă că se poate revendica pe cale de contestație proprietatea și că instanța investită cu urmărirea are competența să judece ea însăși chestiunea proprietății.

Iată cum se explică faptul meu: de a fi pus concluziuni și în fond, iar nu numai asupra excepțiunii trase din art. 530 procedura civilă.

Ceeace este curios din partea Curții este că nici nu afirmă, nici nu confirmă principiul pus de tribunal asupra interpretării și aplicării art. 530, din procedura civilă, deoarece considerentele sale în această privință sunt cu totul lipsite de înțeles și nu rezolvă de loc chestiunea pusă de prima instanță, ocolind această chestiune, sub pretextul unei preținse renunțări și a unei preținse acceptări a judecății, astfel că hotărârea sa este și nemotivată în acest punct.

II. Exces de putere; Violarea art. 530 din procedura civilă: necompetință prin aceeași, conform citatului art. 530, tribunalul de urmărire nu are alt drept, în caz când se face o contestație la urmărire din partea unui terțiu, decât să aprecieze seriozitatea dreptului de proprietate prețins de terțiu, și aceasta numai în cazul când există acțiune principală în revendicare, iar nu să judece în fond însuși dreptul de proprietate pe această cale, mai ales când, precum este în speță, o acțiune separată în revendicare, nici nu a fost introdusă, precum și prin aceeași, chiar în ipoteza în care părțile ar fi de acord să deducă în judecata tribunalului de urmărire chestiunea dreptului de proprietate în fond, încă un tribunal de urmărire nu este în drept să examineze și să se pronunțe asupra fondului dreptului de proprietate, atât din cauză că textul și spiritul dispozițiilor din art. 530 proc. civilă, se opune, cât și din motivul că în felul cum este organizată de lege judecarea contestațiilor de urmărire și cum este limitată competența instanțelor de vânzare, este exclusă o asemenea îndreptățire de competență.

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că intimatul Vasile Gr. Iamandi, avocat din Iași, având de primit dela recurenta Elena Pastia suma de 247.000 lei plus 3000 lei cheltueli de judecată, în baza sentinței comerciale nr. 93/1929 a tribunalului Iași, s. III-a, investită cu formula executorie nr. 254/1929, a cerut tribunalului Iași, s. III-a,

scoaterea în vânzare prin licitație publică a imobilului, proprietatea debitoare, situat în comuna Uricani (județul Iași), consistând dintr'o suprafață de pământ în mărime de 80 Ha., situată pe sesul Bahluiului și care a făcut parte din moșia Miroslava, fostă proprietate a intimatilor Eufrosina Lupașcu și Anton Lupașcu;

Că tribunalul Iași, s. III-a admite cererea, autorizând executarea, astfel că se și procedează la facearea comandamentului (cu nr. 5263 din 24 Iunie 1929), comunicat debitoarei la 26 Iunie 1929, și transcris la nr. 219 din 3 Iulie 1929; că tot odată intimatul creditor urmărit cere numirea unui conservator asupra imobilului urmărit, cerere care de asemenea a fost admisă de tribunalul Iași, s. III-a, astfel că la 22 Iulie 1929 a și fost instalat N. Movilă în calitate de conservator de către portărelul delegat în acest scop;

Că în decursul acestei execuțiuni silite însă, mai înainte de a avea loc adjudecarea provizorie, intimatii Eufrosina Lupașcu și fiul său Anton Lupașcu introduc o contestație în contra executării întreprinse susținând că proprietatea terenului urmărit nu aparține debitoarei Elena Pastia, ci este proprietatea lor exclusivă;

Că tribunalul Iași, s. III-a, prin sentința nr. 214 din 29 Octombrie 1930, admite contestația, constatând că terenul de 80 ha, scos în vânzare, aparține contestatorilor și în consecință anulează toate formalitățile de urmărire;

Că debitoarea urmărită atacă cu apel zisa sentință Curtea de apel Iași, s. I-a, prin deciziunea nr. 22 din 24 Februarie 1932, respinge apelul ca nefondat;

Că declarând recurs în contra acestei deciziuni recurenta Elena Pastia critică deciziunea, susținând motivele I și II de casare din suplimentul de motive și cari sunt o reeditare și amplificare a motivelor 2, 3 și 4 din recursul depus la 24 Martie 1932. — după cum declară chiar recurenta — că instanța de apel a săvârșit un exces de putere, eroare gravă de fapt și denaturare a procesului-verbal de ședință încheiat cu ocaziunea desbaterilor în fond în fața primei instanțe afirmând în mod eronat că a acceptat în mod tacit judecata oferită de intimatii-contestatori, cu privire la proprietatea terenului în litigiu, pe când din examinarea aceluși proces-verbal reese că dimpotrivă a ridicat excepțiunea că nu se poate judeca chestiunea proprietății de către tribunalul de urmărire; că, împrejurarea că a pus concluziuni și în fond nu poate constitui o decădere, adică o renunțare la excepțiunea ridicată, deoarece trebuia să facă aceasta, întrucât, potrivit art. 530 proc. civilă, urma să învedereze neseriozitatea dreptului de proprietate prețins de contestatori; că — deasemeni — nu poate constitui o decădere împrejurarea că prin concluziunile scrise nu a repetat excepțiunea ridicată, părțile nefiind obligate la concluziuni scrise; că, în fine, aflându-ne în materie de execuțiune silită nu era neapărat necesar ca excepțiunea să fie invocată prin întâmpinare;

Că, pe de altă parte, recurenta susține că nu poate fi vorba de o acceptare a judecății contestațiunii în fond pe această cale sau a unui contract judiciar în acest sens, întrucât ar fi trebuit ca acceptarea să rezulte în mod neîndoelnic;

Că prin al II-lea motiv de casare recurenta susține că Curtea de fond a violat art. 530 proc. civilă

tribunalele de urmărire neavând dreptul în cazul când un terțiu introduce o asemenea contestațiune la urmărirea silită de cât de a aprecia seriozitatea dreptului de proprietate și aceasta numai în cazul când există acțiune principală în revendicare, ceea ce însă nu a avut loc;

Având în vedere că din deciziunea adusă în recurs rezultă că instanța de apel, sprijinindu-se pe actele produse în cauză și anume hotărîrea nr. 229 din 10 Octombrie 1928 a Comitetului agrar, procesul-verbal nr. 54 din 9 Noembrie 1928 al Direcției Cadastrului și contractul de vânzare autentificat de tribunalul Iași, s. III-a la nr. 250 din 25 Ianuarie 1923, constată în fapt că moșia Miroslava, din care făcea parte terenul urmărit, a aparținut contestatorilor intimați, cari după prima expropriere, în Februarie 1921, au vândut recurentei partea rămasă neexpropriată în suprafață de 290 Ha, redactând în acest sens un înscris provizor; că, până la 25 Ianuarie 1923, când s'a autentificat actul definitiv, a intervenit a doua expropriere care a mai luat din moșie încă 76 ha. pentru islaz comunal; că, prin actul definitiv părțile au convenit ca vânzarea să-și producă efectul de la Februarie 1921 — când s'a încheiat convenția provizorie — și că prin urmare exproprierea islazului să privească pe cumpărătoare care va plăti vânzătorilor prețul convenit pentru suprafața vândută atunci, mai puțin 50 ha, reținute de proprietari, adică 240 ha, iar în schimb să primească dela Stat indemnitatea de expropriere; că în urma aplicării pe teren de către Srviciul Cadastrului, a hotărîrilor de expropriere, lucru care a provocat contestație atât din partea recurentei cât și a intimaților, precum și o cerere de revizuire din partea Cassei Centrale a Improprietărilor Direcția Cadastrului și a locuitorilor comunei Uricani, Comitetul agrar, prin hotărîrea mai sus menționată, stabilește că suprafața terenului necultivabil, scutit de expropriere este de 114 ha, 4011 m. p, cât găsisse cadastrul, iar diferența de 80 ha se restituie proprietarilor, constatându-se această operație prin procesul-verbal nr. 54 din 9 Noembrie 1928 mai sus menționat; că, V. Iamandă, creditor recurentei Elena Pastia, scoțând acest terene în vânzare publică ca aparținând debitoarei sale, intimații Eufrosina și Anton Lupașcu, în calitate de proprietari ai terenului introduc contestația la executare ce se judecă astăzi în recurs, pretinzând că terenul retrocedat li se cuvine întrucât el nu a făcut parte din suprafața vândută;

Având în vedere că după cum s'a arătat mai sus, această contestație a fost admisă de tribunal, iar apelul făcut de către debitoarea Elena Pastia a fost respins de Curtea de apel Iași, s. I-a;

Că, în fața Curții de apel recurenta ridicând excepțiunea la care se referă prin motivele de casare mai sus formulate, că contestația este inadmisibilă pentru motivul că prin ea se urmărește revendicarea imobilului scos la licitație, instanța de fond o înlătură ca netemeinică, motivând că recurenta nu a ridicat o asemenea excepțiune prin întâmpinarea ce a făcut la prima instanță apărându-se numai în fond, tăgăduind pretenția contestatorilor și afirmând dreptul său de proprietate asupra imobilului, iar cu ocaziunea desbaterilor orale nu a făcut această obiecțiune decât numai prin concluziunile sale finale, după ce mai întâi desvoltase ample apărări în fond; că — zice Curtea — această atitudine în cursul primei

instanțe constituie o acceptare tacită a judecării pe care i-o ofereau contestatorii asupra proprietății în litigiu;

Considerând că din cele expuse rezultă că instanța de apel a apreciat că, față de împrejurările în cari a avut loc judecarea contestațiunii, părțile au primit, în adevăr, discuțiunea chestiunii dreptului de proprietate pe această cale a contestațiunii la execuțiunea silită întreprinsă de către intimatul creditor V. Iamandă în contra recurentei debitoarea Elena Pastia, acceptare foarte posibilă, excepțiunea ridicată nefiind de ordine publică;

Că, în ce privește examinarea faptelor din care și-a făcut această convingere, cu privire la excepțiunea ridicată de recurentă, deducând achiesarea acesteia, instanța de apel era suverană, aprecierile sale neputând fi supuse controlului acestei Inalte Instanțe;

Considerând însă că independent de orice acceptare a judecării, potrivit art. 399 proc. civilă, orice execuție silită se poate contesta de cei interesați ca vătămăți prin executare; că, prin urmare, cel ce invoacă un drept de proprietate are dreptul să se opună și la executarea silită ce are de obiect imobilul ce formează proprietatea sa, afară numai dacă el nu a luat parte la actul pe baza căruia se exercită urmărirea;

Considerând că terțiul proprietar al imobilului are facultatea de a alege sau calea intențării acțiunii principale de revendicare sau posesorie, sau a contestațiunii contra executării ordonantei de adjudecare; că deci termenii cuprinși în art. 530 alin. II, „tribunalul apreciind seriozitatea cererii se va putea să amâne vânzarea până când cererea de revendicare se va judeca definitiv” se referă numai la ipoteza în care proprietarul a ales prima cale a introducerii acțiunii de revendicare pe cale principală;

Considerând că astfel fiind, din cele mai sus expuse reeșind că Curtea de apel a făcut o justă aplicațiune a textului art. 530 proc. civilă și a principiilor generale în materie, motivele de casare mai sus expuse devin neîntemeiate urmând a se înlătura;

#### *Văzând motivul I de casare din recursul depus la 24 Martie 1932:*

1. Violarea art. 1 din legea pentru suspendarea până la 15 Februarie 1932 a actelor de urmărire și executare asupra bunurilor rurale (legea prelungită în urmă până la 15 Martie 1932).

Contestația la urmărire fiind o anexă care se grefează pe însăși urmărirea urmează evident aceiași soartă și prin urmare trebuia de plano suspendată judecarea contestației până la termenul fixat de lege. Considerentele Curții de apel, glăsuște suspendarea, când? când, ca în specie judecata a admis contestația, dar contestația putea să fie respinsă — admițându-mi-se apelul — și atunci urma logic executarea și hotărîrea Curții trebuia să conțină dispozitivul ca executarea să-și urmeze cursul de îndată (art. 533 proc. civilă).

Deci prin modul cum s'a respins incidentul Curtea de apel a preconizat soarta procesului fără a cunoaște însă fondul și a îndepărtat cu desăvârșire spiritalul legii menționate mai sus.

Având în vedere că netemeinicia acestui motiv de casare, prin care recurenta susține că întrucât contestația de față era o anexă grefată pe însăși urmărirea, trebuia să urmeze aceiași soartă și deci să fie suspendată până la termenul prevăzut de legea pen-

tru suspendarea execuțiilor silite, apare în mod evident, contestația formând tocmai o piedică ce se opunea executării silite întreprinse de creditorul urmăritor V. Iamandi în contra recurenței;

Că, astfel fiind, independent de soluțiunea ce urma să se dea contestațiunei introduse de intimatii Eufrosina și Anton Lupașcu, Curtea de apel a făcut în specie o bună aplicațiune a textului art. I din legea pentru suspendarea execuțiilor silite din 15 Februarie 1932, procedând mai departe la judecarea contestațiunei;

Că, deci și acest motiv de casare devenind neîntemeiat urmează a se înlătura.

Că dar, pentru aceste considerațiuni, motivele de casare nefiind întemeiate recursul urmează a se respinge.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată care se apreciază și fixează la suma de 3000 (trei mii) lei).

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

NOTĂ. — Înalta Curte de Casație prin deciziunea reprodusă mai sus, soluționează în mod just o problemă viu debătută, isvorită din modul cum a fost modificat în anul 1900, art. 530 din procedura civilă.

Art. 530 cuprinde două aliniate:

Alin. I este referitor la contestațiile ce au de obiect nulitatea titlului în baza căruia se face urmărirea.

Alin. II este referitor la contestațiile ce au de obiect revendicarea bunului pus în urmărire.

Asupra alin. I s'au ivit în practică două chestiuni și anume:

a) Instanța de executare are drept să judece toate contestațiile privitoare la anularea titlului, oricari ar fi motivele, fie motive — vicii — de formă, fie de fond?

b) Dar dacă contestatorul, în afară de contestația ce a făcut înaintea instanței de executare, a făcut și o cerere principală la instanța de drept comun, prin care cere același lucru, adică anularea titlului, și pentru aceleași motive? În acest caz are drept instanța de urmărire să judece contestația în fond fără să țină nici o seamă de acțiunea principală, sau n'are alt drept decât să judece *seriozitatea* ei (cum cere alin. II al art. 530?).

Înainte de a intra în examinarea chestiunii, țin să reproduc câteva fraze din expunerea de motive prin cari autorul modificării procedurii civile din 1900, arată considerațiunile cari l'au determinat să înlocuiască vechile articole 530, 531 și 532, prin actualul art. 530:

„Art. 530 a dat loc la o mulțime de amânări arbitrare. Acest articol e arsenalul a tot felul de arme contra nenorocitului creditor. Azi e destul o acțiune pe cale principală în nulitatea titlului ce se execută pentru a împiedica vânzarea.

Care e instanța la care se îndreptează contestația?

Quid dacă se cere nulitatea titlului?

Quid dacă se revendică imobilul în tot sau în parte?

Pentru a tăia controversese și a răspunde la aceste deosebite chestii, am dat o nouă redacție art. 350 clară, amănunțită și precisă“.

Consecvent preocupărilor arătate în expunerea de motive, legiuitorul precizează în art. 525, 526 și 527:

a) Că instanța la care se adresează contestațiile, este instanța de urmărire.

b) Că acestei instanțe se adresează toate contes-

tațiile, fie relative la anularea urmăririi, fie relative la revendicarea bunului urmărit sau a oricărui alt drept asupra nemișcătoarelor urmărite.

c) Aceste contestații vor fi motivate, vor arăta faptele și actele pe cari se întemeiază și cari vor fi depuse, etc.

d) Toate părțile vor fi citate.

Cetind aceste dispozițiuni din art. 525—527, se pune întrebarea: Pentru ce a hotărît legiuitorul ca aceste contestații să fie adresate instanței de urmărire?

Pentru ce să arate contestatorul motivele și să depună actele?

Pentru ce se citează toate părțile?

În ce scop?

Ce să facă instanța de executare?

Să înregistreze cererile pur și simplu?

Cea mai elementară logică ne spune că legiuitorul a voit să dea instanței de executare o atribuție — în tot cazul ceva mai mult decât aceea a unei simpe înregistrări.

Și ce altă atribuție se putea da instanței, decât aceea de a examina cererea, actele depuse, a asculta părțile citate și de a judeca?

La această ultimă întrebare răspunde precis art. 529, care spune că tribunalul se va *pronunța* asupra tuturilor contestațiilor *de orice natură* înaintea zilei de adjudecare.

A se *pronunța*, însemnează pentru instanță plenitudinea dreptului de a *soluționa*. Aceasta e regula.

Firește că legiuitorul poate reduce acest drept, cum o face de ex. atunci când e vorba de măsuri provizorii, de soluțiuni provizorii (art. 66, 66 bis, 104, 160, etc.), sau atunci când nu dă instanței decât dreptul de a judeca *seriozitatea* (art. 530, alin. II); dar pentru aceasta trebuie să existe text precis.

Or, text care să reducă dreptul instanței de executare de a judeca contestațiile din art. 525 și urm. nu există afară de alin. II din art. 530 și tocmai existența acestei excepții din alin. II confirmă regula.

Concluzia logică ce se desprinde prin urmare din îmbinarea preocupărilor pe cari legiuitorul le manifestă în expunerea de motive și a textelor, este că legiuitorul a voit în mod ferm să dea în competența instanței de executare judecarea în fond a contestațiilor *de orice natură*.

După art. 529 urmează o nouă secție, secția VIII-a intitulată: *Amânarea adjudecării*.

În această secție legiuitorul înglobează dispozițiunea din primul aliniat al art. 530 privitoare la contestațiile ce se fac pentru anularea titlului.

Înglobarea aceasta este făcută din inadvertență și iată pentru ce:

a) Pentru că aliniatul vorbește despre *desființarea* urmăririi și nu despre amânarea ei: „Dacă prin contestație se cere *desființarea* urmăririi pentru nulitatea titlului...“.

b) Pentru că dacă ar fi fost vorba de *amânarea* adjudecării, ar fi trebuit ca legiuitorul să ne spună — cum o face în aliniatul II, — în ce cazuri, în ce condițiuni, se poate amâna vânzarea atunci când e vorba de nulitatea titlului, lucru pe care nu-l face.

Inadvertența provine din faptul că legiuitorul dela 1900 a desființat vechile articole 530, 531 și 532 cari se găseau toate trele sub titlul *Amânarea adjudecării* din secția VIII, iar când în locul lor a creat art. 530—

unul singur în loc de două, cum ar fi fost normal, — l'a trecut pe de-a întregul, deci și cu alin. I, sub secțiunea VIII.

Am ținut să relev acest lucru, pentru ca să învederez că între alin. I și alin. II din art. 530, nu există nici o legătură și că este absolut nefundată teza acestora cari susțin — cum arăt mai la vale — că dispozițiunile alin. II sunt aplicabile aliniatului I.

Dar în afară de chestiunea inadvertenței, mă întreb ce rost a avut crearea acestui aliniat I din art. 530?

Legiuitorul, prin articolele precedente, rezolvase problema în sensul că toate contestațiile de orice natură, prin urmare și cele privitoare la anularea titlului, se judecă în fond de instanța de executare.

Ce nevoie mai era să spună acelaș lucru în alin. I al art. 530?

Înțeleg rostul alin. II, fiindcă acolo legiuitorul a făcut o derogare, dar alin. I?

Este probabil că legiuitorul stăpânit de grija de a da soluțiuni clare, de a evita discuțiuni, a ținut să rezolve, deși de prisos—quod abundat non nocet—printr'un text precis, una din problemele frecvente în urmărirea imobiliară, aceea relativă la nulitatea titlului.

Oricum ar fi, ceea ce cred că nu poate face umbră de îndoială, este că alin. I din art. 530 dă drept instanței de urmărire:

a) De a judeca contestația privitoare la nulitatea titlului, oricari ar fi motivele pe cari s'ar sprijini, fie de formă, fie de fond.

b) De a nu ține nici o socoteală de acțiunea principală deosebită pe care contestatorul ar fi făcut-o la instanța de drept comun, în acelaș scop.

Am această convingere pentru următoarele motive:

a) Pentru că autorul modificărei proc. civile dela 1900, în dorința de a româniza unii din termenii din vechea procedură, n'a putut înțelege prin *temeinicie* decât ceea ce înțelegem toți, adică temei, baza, fond. De altminteri, găsim acest termen în art. 112 temei, în loc de just motiv; temei de fapt sau juridic în art. 68; temeiurile de fapt și de drept în art. 69; temeiurile în loc de mijloacele pe cari se bazează în art. 154, etc.

b) Pentru că dacă legiuitorul n'a înțeles să dea această competență instanței de executare, atunci cui i-a dat-o? A lăsat această problemă în vânt, el, legiuitorul, care a voit să curme discuțiile și să fie clar, precis, consequent?

c) Pentru că atunci când legiuitorul a voit să dea instanței de urmărire o competență redusă și anume numai dreptul de a judeca *seriozitatea*, a spus-o clar în alin. II.

d) Pentru că în fine, dacă legiuitorul ar fi voit să dea prin alin. I aceiași competență redusă pe care a dat-o aliniatului II, n'ar fi făcut două aliniate deosebite tratând în fiecare aliniat două ipoteze deosebite — în primul anularea titlului și în al doilea revindicarea, — ci unul singur în care ar fi înglobat ambele ipoteze.

În sensul că instanța de urmărire are plenitudinea dreptului de a judeca contestațiile privitoare la anularea titlului, pentru orice motive de formă sau de fond, citez următoarele hotărâri:<sup>1)</sup>

Cas. II, 17 Martie 1924, *Jurisprudenta Generală*, 29/924; Cas. II, 5 Febr. 1923 *Pand. Rom.*, III, p. 131;

1) În hotărârile citate au fost chestiuni de dol, fraudă, incapacitate, filiațiune, inexistența divorțului, etc.

Cas. II, 16 Ian. 1901 B. p. 115; C. Galați II, 17 Febr. 1904, *Dr.* 71/905; Trib. Ilfov, not., sent. nr. 68/28 Ian. 1933. *Jurisprudenta Generală* 8/934; Trib. Ilfov not. sent. nr. 114/1924, *Jurisprudenta Generală*, 33/924; Trib. Ilfov not. 26 Febr. 1904, *Curierul Judiciar* 33/904. În acelaș sens: G. Mironescu, Revizuirea proc. civ., ed. II, p. 288; I. N. Cezărescu, *Curierul Judiciar*, 12 din 1900; G. Meitani, *Dr.* 63/904; Florin Sion, *Jurisprudenta Generală*, 2/923.

*Contra* (în sensul că instanța de urmărire n'are drept să judece fondul, ci numai viciile de formă): Cas. II, 8 Oct. 1924, *Pand. rom.*, I, p. 265/924; Cas. I, 16 Nov. 1910 B. p. 1521; Cas. II, 2 Iunie 1904 B. p. 999; Trib. not. Ilfov, 21 Nov. 1932 *Jurisprudenta Generală* 11/934; Trib. not. Ilfov, 28 Martie 1931. *Pand. rom.*, II, p. 171; Trib. not. Ilfov, 24 Aprilie 1904 *Dr.* 63/1904.

În acelaș sens: G. Sescioreanu, *Pand. rom.* I, p. 265/924; Gh. D. Motaș, *Jurisprudenta Generală*, 11/1934.

În sensul că instanța de urmărire are dreptul să judece în fond chestiunea nulității titlului, chiar când există o acțiune principală deosebită pendinte la inst. de drept comun: Cas. II, 17 Martie 1924, *Jurisprudenta Generală* 29/924; Cas. II, 5 Febr. 1923, *Pand. rom.*, III, p. 131; Cas. II, 16 Ian. 1901, *Dr.* 23/901.

*Contra*: Cas. II, 15 Iunie 1905, B. p. 1920, care decide că dacă s'a intențat o acțiune principală în anularea titlului, instanța de urmărire judecă seriozitatea.

\*

În ce privește alin. II al art. 530 este fără discuțiune admis că atunci când contestatorul odată cu contestația adresată instanței de urmărire, a făcut și o acțiune principală în revendicare la instanța de drept comun, instanța de executare va examina numai seriozitatea.

Acest aliniat, însă, a dat naștere la următoarea discuțiune: Ce se întâmplă în caz când contestatorul s'a mărginit să revendice imobilul urmărit numai prin contestația adresată instanței de executare, fără să facă acțiune principală în revendicare la instanța de drept comun?

În acest caz, ce face instanța de executare? Are ea drept să judece în fond această contestație și să decidă dacă imobilul urmărit aparține debitorului urmărit sau contestatorului revendicant?

Am convingerea că instanța de executare are acest drept și iată pentru ce:

Am arătat la începutul acestei note considerațiunile pentru cari legiuitorul a dat instanței de executare plenitudinea dreptului de a judeca *orice fel* de contestații, deci și contestațiile privitoare la revendicare.

A voit legiuitorul — am văzut pentru ce motive — să pună capăt amânărilor, șicanelor, etc. și a decis ca aceste contestații să fie judecate de instanța de executare rapid, fără amânări.

A făcut totuși legiuitorul, în ce privește amânarea, o excepție pentru cazul de revendicare și așezând art. 530, alin. II, sub titlul *Amânarea adjudecărei*, arată în ce caz se poate acorda amânarea.

Pentru ce considerațiuni a făcut legiuitorul această excepție, nu ne spune; poate pentru că a văzut în revendicare o problemă mai complicată decât celelalte.

Dar, încă odată, în art. 530, alin. II, nu e vorba de altceva decât de *amânarea* pe care instanța de executare nu o poate acorda decât cu două condițiuni:

- a) Să existe o acțiune principală în revendicare;
- b) Să aprecieze că cererea e serioasă.

Dar dacă acțiunea principală în revendicare nu există?

Răspunsul e foarte simplu: nu se acordă amânarea.

Și atunci ce se face cu contestația?

La această întrebare tribunalul Iași III, prin sentința din 19 Noembrie 1932, răspunde: Se respinge contestația ca inadmisibilă. (*Jurisprudența Generală*, 2/933. Vezi și C. Iași I din 12 Ianuarie 1932, publicată în *Moldova juridică*, anul I, nr. 2, citată de d. Florin Sion în *Jurisprudența Generală* 2/933, pg.60).

Socotesc soluțiunea tribunalului Iași cu desăvârșire nefundată fiindcă nici din art. 530, nici din alte dispozițiuni ale proc. civile nu reiese această inadmisibilitate, mai exact această decădere.

Dacă contestatorul revendicant nu face acțiune principală în revendicare, ce alt înțeles se poate da atitudinii sale decât că vrea ca chestiunea revendicării să fie judecată în fond de instanța de executare, singura pe care a sesizat-o?

Contestatorul revendicant tare pe drepturile lui, pe actele ce posedă, sigur că din cel mai sumar examen al acestor acte instanța de executare îi va da dreptate, nu mai face o acțiune principală deosebită, acțiune care necesită cheltueli, termene lungi, șicane, etc., ci se adresează direct instanței de executare.

Cu ce drept și în baza cărui text de lege ar putea instanța să refuze judecarea declarând contestația inadmisibilă?

De unde rezultă că contestația fără acțiune principală, n'are existență?

Nu există, prin urmare, decât o singură soluție juridică și logică: dreptul instanței de executare de a judeca.

S'a obiectat, însă, că instanța de executare nu este competentă să judece asemenea chestiuni.

Obiecțiunea n'are nici un temei, pentru că, cum foarte bine spune d-l *Florin Sion*, în nota de care vorbesc mai sus: „Instanța de executare este o instanță cu plenitudine de competență, fiindcă prin structura ei juridică instanța de urmărire este și o instanță de contencios, cu competență plină, ca orice altă instanță de drept comun”.

O altă obiecțiune s'a făcut în special pentru tribunalul de notariat și anume prin două hotărâri ale trib. Ilfov, una din 1904 (*Dr.* 63/904), alta din 21 Nov. 1932 (*Jurisprudența Generală* 11/934), în care se spune:

„Considerând că acest tribunal de notariat fiind o instanță cu atribuțiuni speciale ce-i sunt date prin legea sa organică din 1859”...

Nici această obiecțiune nu este fundată, fiindcă din cele 7 articole ale legii din 1859, rezultă că se înființează la trib. Ilfov o a treia secție civilă având între alte atribuțiuni, vânzările prin licitație publică, iar (art. 6):

„Contestațiile ce se vor născă, relative la chestiile mai sus enunțate, se vor judeca de această secțiune”.

Art. 4 din legea dela 1859 spune că: „Personalul acestei secții a 3-a va fi totu acela ce se află și la celelalte secții civile ale tribunalului de Ilfov”.

Intr'un cuvânt, legea din 1859 nu face nici o deose-

bire din punctul de vedere al plenitudinii competenței între secțiunea III-a și celelalte secțiuni. (Vezi colecția Bujoreanu, pag. 777).

Prin nici una din legile de organizare judecătorească cari s'au succedat, nu s'a adus vre-o restrângere sau deosebire între secția de notariat și celelalte secțiuni din punctul de vedere al competenței și al structurii juridice.

Ba încă prin art. 321 legea de organizare judecătorească din 25 Iunie 1924, se spune că: „Secțiile de notariat ale tribunalelor din Vechiul Regat își conservă atribuțiunile lor actuale. Ele vor putea judeca și afaceri civile, și anume apeluri cari li se vor distribui prin repartiția ce se va face prin îngrijirea primpreședintelui”.

În sensul că instanța de executare este competentă să judece în fond contestațiile cari au de obiect revendicarea imobilului urmărit, citez următoarele hotărâri: Cas. II, 29 Ianuarie 1934, decizie reprodușă mai sus; Cas. II, 13 Oct. 908 B. p. 1656; Cas. I, 26 Mai 1895 B. p. 753; C. Iași II, 19 Dec. 1913 *Dr.* 30/1914.

În acelaș sens *Florin Sion*, *Jurisprudența Generală*, 2/933.

*Contra*: Trib. Iași III, 19 Nov. 1932, *Jurisprudența Generală*, 2/933. Vezi și C. Iași I, 12 Ian. 1932 în *Moldova juridică*, anul I, nr. 2 citată de d. Florin Sion.

În concluziune, cred că interpretarea juridică a aliniatelor I și II din art. 530, este următoarea:

*Alin. I*: Instanța de executare are drept să judece orice contestațiuni relative la nulitatea titlului, ori cari ar fi motivele pe cari se sprijină acea contestație, fie motive de formă, fie de fond.

Iar dacă contestatorul ar fi făcut, în afară de contestație și o acțiune principală în anularea titlului la instanța de drept comun, această acțiune trebuie considerată ca rău îndreptată la instanța de drept comun și în consecință instanța de executare va judeca contestația, fără nici o considerare la acea acțiune principală.

*Alin. II*: Dacă contestatorul va fi făcut și o acțiune principală deosebită în revendicare, instanța de executare, apreciind seriozitatea cererei, va putea amîna vânzarea imobilului urmărit.

Dacă însă contestatorul n'a făcut o acțiune principală deosebită, sau chiar dacă fiind făcută, declară că nu stăruie în ea, instanța de executare este în drept să judece în fond contestația prin care se revendică imobilul urmărit.

EM. DAN  
Avocat

## TRIBUNALUL ILFOV S. IV. CIV. COR.

Audiența din 10 Martie 1934

Președenția d-lui HĂRITON UDREA, judecător

Nicolae G. Mihai cu Minist. de Domenii

Sent. civ. n. 800. Dos. 4333/933

Amenzi prevăzute de legea valorificării cerealelor. Caracterul fiscal al lor.

Acte și fapte juridice. Hotărâri judecătorești ce poartă asupra lor. Sunt declarative de drepturi. Ce lege se aplică faptelor juridice?

1. *Amenda prevăzută de legea valorificării produse-*

lor agricole, pentru faptul că s'a vândut pâini, fără a avea aplicat pe ele timbre agricole, are un caracter fiscal, iar nu penal. Unor asemenea amenzi nu li se aplică principiul din penal, al lezei celei mai blânde, când legea s'a schimbat în timpul judecării.

2. Hotărârile judecătorești, ce poartă atât asupra actelor juridice, cât și asupra faptelor juridice, cum sunt delictele și quasi-delictele civile, sunt declarative de drepturi, iar nu constitutive de drepturi. Dreptul există deci din momentul săvârșirii faptului juridic. Legea care se va aplica unor asemenea drepturi, este legea din momentul săvârșirii faptului juridic.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Nicolae G. Mihai, din comuna Brezoaia, jud. Ilfov, contra deciziunii Ministerului de Domenii nr. 82.915 din 19 Aprilie 1933, prin care a fost condamnat la 1000 lei amendă, pe baza art. 29 din legea pentru valorificarea produselor agricole;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că apelantul a fost condamnat de Ministerul de Domenii, pentru faptul că s'a găsit cu pâini în brutărie fără a avea aplicat pe ele timbru agricol;

Că apelantul a susținut, că această pedeapsă nu i se mai putea aplica de Ministerul de Domenii, fiindcă în momentul când s'a dat pedeapsa, legea valorificării produselor agricole a fost abrogată;

Având în vedere că apelul făcut de Nicolae G. Mihai, ridică trei chestiuni, care urmează a fi examinate: prima chestiune privește caracterul avut de amenziile prevăzute de legea valorificării produselor agricole; a doua chestiune privește momentul, de când s'a născut dreptul fiscalului la amendă și a treia chestiune este aceea, dacă prima instanță era competentă să judece, în urma abrogării lezei care îi dădea această competență;

Considerând că amenda prevăzută de legea pentru valorificarea produselor agricole, pentru faptul că se vând pâini, fără a avea aplicat pe ele timbru agricol, are un caracter pur fiscal; că unci, asemenea amenzi nu i se aplică principiile din penal, de a se aplica legea cea mai blândă, cât timp fapta nu a fost definitiv judecată, fiindcă aceste principii se aplică în penal, iar nu în fiscal; că principiile, ce se aplică amenzilor fiscale, sunt principiile se se aplică creanțelor născute din fapte ilicite, delictale și quasi-delictale civile, fiindcă și unele și altele, din aceste creanțe, sunt născute din fapte ilicite;

Considerând că s'a susținut într'o teorie, că creanța născută dintr'un fapt juridic, cum este delictul și quasi-delictul civil, ia naștere numai prin hotărârea, care o fixează; că pentru asemenea creanțe, hotărârea judecătorească nu mai este declarativă, ci constitutivă de drepturi; că din cauza acestui caracter, dacă legea din momentul săvârșirii faptului a fost abrogată în momentul când se pronunță hotărârea, în cazul acesta nu se mai aplică legea anterioară, fiindcă dreptul a fost născut într'un timp, când legea anterioară nu mai avea aplicație;

Considerând că teoria aceasta, face distincție între actele juridice și faptele juridice, cum sunt delictalele și quasi-delictalele; că dacă pentru actele juridice, hotărârea este considerată declarativă de drepturi, nu mai este acelaș lucru cu faptele juridice arătate; că însă distincția aceasta nu are o bază legală; că după dispozițiile lezei, cineva este obligat atât prin actele juridice, cât și prin faptele sale juridice; că între creanța din actul juridic și între creanța născută din faptul juridic, despre care s'a vorbit, nu poate să fie deosebire; că în cazul acesta nici între hotărâri nu poate fi deosebire;

Considerând că unele efecte, legate de faptele juridice arătate, vin să confirme teoria expusă; că aceste efecte nu se pot explica, decât numai dacă se admite, că dreptul ia naștere din momentul săvârșirii faptului juridic; astfel se întâmplă cu prescripția; prescripția creanțelor pentru daune curge din momentul săvârșirii faptului juridic; ori lucrul acesta nu sa'r putea concepe, dacă dreptul ar naște din hotărâre; dacă dreptul ar naște din hotărâre, prescripția, din acest moment ar trebui să curgă, fiindcă o prescripție nu poate să curgă înainte de nașterea dreptului; cum dreptul naște însă din faptul juridic, în cazul în cazul acesta se explică, de ce prescripția curge din momentul săvârșirii acestui fapt;

Considerând că din cele expuse, se stabilește că și lhotărârea ce fixează cuantumul daunelor născut dintr'un delict sau quasi-delict civil are efect declarativ;

Că faptul că prin această hotărâre se arată suma exactă a daunelor, deci un element venit prin hotărâre, nu este de natură să schimbe caracterul lhotărârei, fiindcă ceea ce este determinat, pentru a caracteriza o hotărâre, este chestiunea, dacă dreptul arătat în lhotărâre există anterior pronunțării hotărârei;

Or din cele expuse s'a văzut că dreptul la daune, există anterior pronunțării hotărârei;

Că stabilindu-se acestea, în speța de față se va aplica legea de valorificarea produselor agricole, fiindcă dreptul fiscalului, căruia i se aplică principiile expuse, a luat naștere sub această lege;

Având în vedere însă că în momentul când a pronunțat Ministerul de Domenii amenda de 1000 lei, Ministerul nu mai eră competent să judece, fiindcă legea, pe baza căreia putea să judece, a fost abrogată; că amenda a fost pronunțată astfel de o instanță care nu mai eră competentă să judece; că în situația aceasta apelul făcut se găsește fondat, urmând să se anuleze decizia pronunțată;

Având în vedere că prin anularea deciziei, tribunalul urmează să trimită procesul-verbal de contravenție la instanța competentă pentru judecare; că o altă instanță nefiind arătate de lege, afacerea urmează să fie reținută de tribunal, fiindcă tribunalul are o competență generală de judecare; că reținându-se procesul-verbal de tribunal pentru judecare, pe baza acestui proces-verbal, tribunalul îi aplică apelantului amenda de 1000 lei, pentru faptul de contravenție la art. 25 din legea de valorificare a produselor agricole, prin neaplicare de contravenient de timbre agricole pe cantitatea de 16 pâini;

Pentru aceste motive, redactate de d. judecător Hariton Udrea, în numele legii admite în principiu apelul, etc.

(ss) Hariton Udrea, Mihail Duca.

A apărut:

SOCIOLOGIA CRIMINALĂ de Enrico Ferri, studiu sintetic de Petre Ionescu-Muscel Dr. în Drept dela Roma. Preț, 50 lei

Rugăm stăruitor pe domnii abonați din provincie a nu aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorului nostru Mihail Stama singurul împuternicit pentru provincie, D-1. C Petculescu fiind pentru Capitală, și a binevoi să trimeată achitarea abonamentului prin mandat poștal direct la Administrația Revistei „CURIERUL JUDICIAR“ București, Artei 5, notând pe cotorul mandatului poștal, abonamentul datorat partida No...